

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เอกสารประกอบการพิจารณา

พิธีสารฉบับที่สองเพื่อแก้ไขกรอบความตกลง
ว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรีระหว่าง
ราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐอินเดีย

อ.พ. ๖/๒๕๕๔ การประชุมร่วมกันของรัฐสภา สมัยสามัญทั่วไป

จัดทำโดย กลุ่มงานบริการวิชาการ สำนักวิชาการ
โทร ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๗๐-๒

เรียกดูเอกสารได้ที่

www.parliament.go.th/library

พิธีสารฉบับที่สองเพื่อแก้ไขกรอบความตกลง
ว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรีระหว่าง
ราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐอินเดีย
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

คำนำ

เอกสารประกอบการพิจารณา (อ.พ.) นี้ จัดทำขึ้นในเวลาจำกัดเพื่อให้ทันใช้ประโยชน์ในการพิจารณาพิเคราะห์สารฉบับที่สองเพื่อแก้ไขกรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรีระหว่างราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐอินเดีย โดยรวบรวมข้อมูล สถิติ ข้อเท็จจริง บทความ ข่าวจาก สื่อต่าง ๆ และ/หรือ สรุปลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นแก่ สมาชิกรัฐสภาและผู้สนใจทั่วไป หากมีข้อผิดพลาดประการใด ขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

อนึ่ง เอกสารประกอบการพิจารณานี้ กลุ่มงานบริการวิชาการ ๑,๒,๓ สำนักวิชาการ เป็นผู้จัดทำ และเผยแพร่ทาง www.parliament.go.th/library ผู้ใดนำข้อความหรือส่วนหนึ่งส่วนใดในเอกสารนี้ไปลงพิมพ์ในเอกสารอื่น โปรดอ้างอิงที่มากำกับไว้ด้วย

ต้องการรายละเอียดเพิ่มเติม โปรดติดต่อกลุ่มงานบริการวิชาการ สำนักวิชาการ หมายเลขโทรศัพท์ ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๗๐ - ๗๒ โทรสาร ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๕๘ และ ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๕๙

กลุ่มงานบริการวิชาการ

สำนักวิชาการ

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

เอกสารประกอบการพิจารณา

สารบัญ

	หน้า
๑. สารสำคัญพิธีสารฉบับที่สองเพื่อแก้ไขกรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรี ระหว่างราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐอินเดีย (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)	๑
๒. (คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ) พิธีสารฉบับที่สองเพื่อแก้ไขกรอบความตกลงว่าด้วย การจัดตั้งเขตการค้าเสรี ระหว่างราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐอินเดีย	๓
๓. ความคืบหน้าการเจรจาเขตการค้าเสรีของไทยกับ India	๖
๔. สรุปการค้าระหว่างประเทศไทย - อินเดีย ประจำปี ๒๕๕๓ (มกราคม - ธันวาคม ๒๕๕๓)	๘
๕. การค้าไทย - อินเดีย ปี ๒๕๕๔ (ม.ค. - ก.ย.)	๑๐
๖. ภาพรวมการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจของประเทศอินเดีย	๑๒
๗. การวิเคราะห์ปัจจัยสู่ความสำเร็จของการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน แบบก้าวกระโดดของอินเดีย	๓๓

ผู้รับผิดชอบ

นางวิจิตรา วัชรภรณ์

ผู้อำนวยการสำนักวิชาการ

นางสาวเยาวนิจ สุนทรานนท์

วิทยากรเชี่ยวชาญ

บังคับบัญชาข้าราชการกลุ่มงานบริการวิชาการ ๒

ผู้จัดทำและรับผิดชอบ

นางสาวรติมา ศารทประภา

วิทยากรปฏิบัติการ

นายทศนารถ เมฆประยูร

นิติกรปฏิบัติการ

นางสาวอัจฉรา ชุมเหล็ก

เจ้าพนักงานบันทึกข้อมูลชำนาญงาน

นางสาวสุนันท์ เจสละ

เจ้าพนักงานบันทึกข้อมูลปฏิบัติงาน

นางสาวอุรุษย์ ธรรมเพชร

เจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน

พฤศจิกายน ๒๕๕๔

สาระสำคัญ

พิธีสารฉบับที่สองเพื่อแก้ไขกรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรี ระหว่างราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐอินเดีย (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

๑. เรื่องเดิม

๑.๑ ไทยและอินเดียลงนามกรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรีไทย - อินเดีย (Framework Agreement for Establishing Free Trade Area between Thailand and India) เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๖ และได้ลงนามพิธีสารแก้ไขกรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรีไทย - อินเดีย เป็นฉบับแรก เมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ เพื่อจัดทำรายการสินค้าเร่งลดภาษี (Early Harvest Scheme : EHS) จำนวน ๘๒ รายการ และได้ลดภาษีสินค้า EHS เป็นร้อยละ ๐ ตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๙ ครอบคลุมสินค้า เช่น เงาะ มังคุด ทุเรียน ลำไย อาหารทะเลแปรรูป ของทำด้วยเหล็ก เม็ดพลาสติก กระปุกเกียร์ เครื่องปรับอากาศ เป็นต้น

๑.๒ ภายใต้ข้อบทกฏถิ่นกำเนิดสินค้าชั่วคราว สำหรับสินค้า EHS มิได้มีก้อยคำรองรับ การสำแดงใบสั่งซื้อสินค้าที่ออกโดยประเทศที่สามที่มีโชกาคี (Third Country Invoicing) กรมศุลกากรไทย จึงไม่ออกประกาศวิธีปฏิบัติรองรับไว้ และในกรณีผู้นำเข้าสำแดงใบสั่งซื้อจากประเทศอื่น แม้จะเป็นสินค้าที่ ยกเลิกภาษีภายใต้ EHS จะถือว่าไม่ได้รับสิทธิลดภาษี ทำให้ภาคเอกชนไทยนำเข้าสินค้าจากอินเดีย แต่ซื้อผ่าน ประเทศที่สามต้องเสียภาษีนำเข้าทั่วไปที่อัตราปกติ

๑.๓ กระทรวงพาณิชย์ได้จัดทำกรอบการเจรจาความตกลงเขตการค้าเสรีไทย - อินเดีย เพื่อใช้เป็นแนวทางการเจรจาความตกลง FTA กับอินเดีย หรือการแก้ไขกรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้ง เขตการค้าเสรีไทย - อินเดีย โดยคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบกรอบการเจรจา เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๓ และรัฐสภาให้ความเห็นชอบกรอบการเจรจา เมื่อวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๔

๑.๔ เมื่อเดือนกันยายน ๒๕๕๔ ไทยและอินเดียได้สรุปผลการเจรจาจัดทำพิธีสารฉบับที่สอง เพื่อแก้ไขกรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรีไทย - อินเดีย เพื่อให้รองรับระเบียบปฏิบัติเรื่อง Third Country Invoicing รวมทั้งได้ตกลงให้มีการเพิ่มรายการสินค้าคู่เย็น ๒ ประตุ ไว้ในรายการสินค้า EHS ด้วย

๒. ข้อเท็จจริง : การซื้อขายผ่านประเทศที่สาม

๒.๑ โดยทั่วไปการจะใช้สิทธิพิเศษทางภาษีภายใต้ FTA ประเทศผู้ผลิตและผู้ขายจะเป็น ประเทศที่มีความตกลง FTA ระหว่างกัน โดยใช้หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า (Certificate of Origin : CO) ที่ออกโดยประเทศผู้ผลิตและอ้างอิงในใบกำกับราคาสินค้า (Invoice) ของประเทศผู้ผลิตนั้น

ที่มา : สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๒.๒ สำหรับการซื้อขายผ่านประเทศที่สาม ถือเป็นการดำเนินธุรกิจเพื่อช่วยอำนวยความสะดวกให้การค้าขายเกิดความคล่องตัวมากยิ่งขึ้น โดยประเทศภาคีความตกลง FTA จะอนุญาตให้มีการซื้อขายสินค้าผ่านประเทศนายหน้า หรือประเทศอื่นที่ไม่ใช่ภาคีความตกลงฯ โดยประเทศผู้นำเข้า จะสั่งซื้อสินค้าจากประเทศผู้ขาย ซึ่งเป็นประเทศที่สามที่อยู่นอกภาคีของความตกลงฯ และประเทศผู้ขาย จะส่งให้ประเทศผู้ผลิตซึ่งเป็นประเทศในภาคีความตกลงฯ (ประเทศส่งออก) เป็นผู้ผลิตสินค้า และสินค้าจะถูกขนส่งโดยตรงจากประเทศผู้ส่งออกไปยังประเทศผู้นำเข้า ไม่มีการขนส่งสินค้าเข้าไปในประเทศที่สาม

๒.๓ ระเบียบปฏิบัติเรื่องการซื้อขายผ่านประเทศที่สาม (Third Country Invoicing) ภายใต้บริบทเรื่องถิ่นกำเนิดสินค้า จึงเป็นระเบียบที่กำหนดขึ้นเพื่ออนุญาตให้สินค้าที่ส่งออกจากประเทศสมาชิกภาคีของความตกลงฯ ที่มีใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า (CO) สามารถได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร แม้ว่าใบกำกับราคาสินค้า (invoice) จะออกโดยบริษัทที่ตั้งอยู่ในประเทศที่สามก็ตาม

๓. สาระสำคัญพิธีสารฉบับที่สองฯ

พิธีสารฉบับที่สองเพื่อแก้ไขกรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรีไทย - อินเดีย มีเนื้อหาครอบคลุม

๑) การเพิ่มระเบียบพิธีปฏิบัติให้รองรับการซื้อขายผ่านประเทศที่สาม (Third Country Invoicing) สำหรับสินค้ากลุ่ม EHS แต่จะไม่มีผลย้อนหลังไปก่อนที่พิธีสารฉบับที่สองฯ จะมีผลใช้บังคับ

๒) การเพิ่มรายการสินค้าคู่เยินพิกัด ๘๔๘.๑๐ (คู่เยินที่มีตู้แช่แข็งประกอบอยู่ด้วยกันโดยมีประตูนอกแยกกันแบบคอมเพรสชันชนิดที่ใช้ตามบ้านเรือน) ไว้ในรายการ EHS โดยไทยและอินเดียจะลดภาษีศุลกากรเหลือร้อยละ ๐ ณ วันที่พิธีสารฉบับที่สองฯ มีผลใช้บังคับ และการพิจารณาถิ่นกำเนิดสินค้าใช้เกณฑ์การเปลี่ยนพิกัดศุลกากรระดับ ๖ หลัก ควบคู่กับสัดส่วนมูลค่าเพิ่มในประเทศร้อยละ ๔๐ (CTSH+Local content ๔๐%)

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)

พิธีสารฉบับที่สองเพื่อแก้ไขกรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรี
ระหว่างราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐอินเดีย

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐอินเดีย ต่อไปในพิธีสารนี้เรียกแต่ละฝ่ายว่า "ประเทศภาคี" หรือเรียกรวมกันว่า "ประเทศคู่ภาคี"

ระลึกถึง กรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรีระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐของอินเดีย ทำขึ้น ณ กรุงไทย ประเทศไทย เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ค.ศ. ๒๐๐๓ (พ.ศ. ๒๕๔๖) (ต่อไปนี้จะเรียกว่า "กรอบความตกลง") และพิธีสารเพื่อแก้ไขกรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรีระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐของอินเดีย ทำขึ้น ณ กรุงนิวเดลี ประเทศอินเดีย เมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม ค.ศ. ๒๐๐๔ (พ.ศ. ๒๕๔๗) (ต่อไปนี้จะเรียกว่า "พิธีสาร")

ระลึกถึง ข้อ ๗ ของกรอบความตกลงฯ ที่ประเทศคู่ภาคีตกลงการลดภาษีกลุ่มแรกด้วยเห็นว่าจะเร่งให้เกิดการใช้ประโยชน์จากกรอบความตกลงได้อย่างแท้จริง

ตระหนักถึง ความจำเป็นในการปรับปรุงภาคผนวกเอ และภาคผนวกบี ของกฎถิ่นกำเนิดสินค้าชั่วคราวสำหรับสินค้าที่มีคุณสมบัติได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรของการลดภาษีกลุ่มแรกภายใต้กรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรีระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐอินเดีย ในพิธีสาร (ต่อไปนี้จะเรียกว่า "กฎถิ่นกำเนิดสินค้าชั่วคราว") และเพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกยิ่งขึ้นต่อการส่งเสริมการใช้ประโยชน์ในการลดภาษีกลุ่มแรกภายใต้กรอบความตกลงให้มากขึ้น

แสวงหา การเพิ่มเติมการแก้ไขที่ทำกับภาคผนวกเอ และภาคผนวกบี ของกฎถิ่นกำเนิดสินค้าชั่วคราวเข้าไปในกฎถิ่นกำเนิดสินค้าชั่วคราว

เห็นว่า ข้อ ๑๒ (๔) ของกรอบความตกลง กำหนดให้การแก้ไขดังกล่าวจะต้องได้รับความเห็นชอบร่วมกันโดยประเทศคู่ภาคี โดยทำเป็นลายลักษณ์อักษร

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑
การแก้ไขการลดภาษีกลุ่มแรก

๑. สินค้าต่อไปนี้จะถูกรวมอยู่ในภาคผนวกหนึ่ง ของกรอบความตกลง

ลำดับ	พิกัด	รายละเอียด
๘๕	๘๔๑๘๑๐	เฉพาะ ตู้เย็นแบบคอมเพรสชัน ที่มีตู้แช่แข็งประกอบอยู่ด้วยกัน โดยมีประตูนอกแยกกัน ชนิดที่ใช้ตามบ้านเรือน

๒. อัตราภาษีศุลกากรของสินค้าข้างต้นจะถูกยกเลิกลงนับจากวันที่มีผลบังคับใช้ของพิธีสารฉบับที่สองเพื่อแก้ไขกรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรีระหว่างราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐอินเดีย (ต่อไปนี้จะเรียกว่า "พิธีสารฉบับที่สอง")

ข้อ ๒

การแก้ไขกฎถิ่นกำเนิดสินค้าชั่วคราว

๑. สินค้าและเกณฑ์ต่อไปนี้จะถูกรวมอยู่ในภาคผนวกเอของกฎถิ่นกำเนิดชั่วคราว

หมวด	ประเภท (ระบบฮาร์โม ไนซ์ ๒๐๐๒)	รายละเอียดสินค้า	กฎถิ่นกำเนิดสินค้า
	๘๔๑๘	ตู้เย็น ตู้แช่แข็ง และเครื่องอุปกรณ์อื่นๆ สำหรับทำความเย็น หรือทำให้เย็นจนแข็ง ใช้ไฟฟ้า หรือใช้สิ่งอื่น รวมทั้งฮีตปั๊ม นอกจากเครื่องปรับอากาศ ตามประเภทที่ ๘๔.๑๕	
	๘๔๑๘๑๐	- ตู้เย็นที่มีตู้แช่แข็งประกอบอยู่ด้วยกันโดยมีประตูนอกแยกกัน	
๒๖.	๘๔๑๘๑๐	- เฉพาะ ตู้เย็นแบบคอมเพรสชั่น ที่มีตู้แช่แข็งประกอบอยู่ด้วยกัน โดยมีประตูนอกแยกกัน ชนิดที่ใช้ตามบ้านเรือน	สินค้าที่มีการเปลี่ยนแปลงพิกัดใน ระดับ ๖ หลัก (จากพิกัดอื่นๆ) มา เป็นพิกัดประเภทย่อยที่ ๘๔๑๘๑๐ และมีมูลค่าเพิ่มในประเทศผู้ผลิตไม่ น้อยกว่าร้อยละ ๔๐

๒. กฎต่อไปนี้จะถูกรวมอยู่ในภาคผนวกบีของกฎถิ่นกำเนิดชั่วคราว

"กฎ ๑๙ เอ

(เอ) หน่วยงานศุลกากรของประเทศภาคีผู้นำเข้าต้องยอมรับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ในกรณีที่บัญชีสินค้าได้ออกโดยองค์กรธุรกิจซึ่งตั้งอยู่ในประเทศที่สาม หรือโดยผู้ส่งออกในนามขององค์กรธุรกิจดังกล่าว ทั้งนี้สินค้านี้จะต้องเป็นไปตามข้อกำหนดของกฎถิ่นกำเนิดสินค้าชั่วคราว

(บี) ผู้ส่งออกของสินค้าจะต้องระบุคำว่า "บัญชีประเทศที่สาม" และข้อมูล เช่น ชื่อ ที่อยู่ และประเทศที่ตั้งขององค์กรธุรกิจที่ออกไปบัญชีสินค้า ไว้ในช่องเจ็ด (๗) ของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

๓. กฎ ๑๙ เอ จะต้องไม่ถูกนำมาบังคับใช้ย้อนหลัง

ข้อ ๓
การมีผลใช้บังคับ

๑. ประเทศภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องแจ้งประเทศภาคีอื่น เป็นลายลักษณ์อักษรเมื่อเสร็จสิ้นการดำเนินการตามข้อกำหนดภายในประเทศของตน ที่จำเป็นในการมีผลใช้บังคับของพิธีสารฉบับที่สองนี้

๒. พิธีสารฉบับที่สองนี้จะมผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓๑ ตุลาคม ค.ศ. ๒๐๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๔) ในกรณีที่ประเทศภาคีใดไม่สามารถดำเนินการตามข้อกำหนดภายในประเทศของตน ที่จำเป็นให้พิธีสารฉบับที่สองมีผลใช้บังคับเสร็จสิ้นภายในวันที่ ๓๑ ตุลาคม ค.ศ. ๒๐๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๔) พิธีสารฉบับที่สองนี้จะมผลใช้บังคับในวันสุดท้ายที่ประเทศคู่ภาคีทั้งสองฝ่ายได้แจ้งการเสร็จสิ้นการดำเนินการภายในประเทศตน

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยชอบจากรัฐบาลของประเทศภาคีจึงได้ลงนามในพิธีสารฉบับที่สองนี้เพื่อแก้ไขกรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรีระหว่างราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐอินเดีย

ทำ ณเมื่อวันที่.....ค.ศ. ๒๐๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๔) โดยทำขึ้นเป็นคู่ฉบับเป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

สำหรับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐอินเดีย

(กิตติรัตน์ ณ ระนอง)

(อนันต์ ชาร์มา)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรม

ความคืบหน้าการเจรจาเขตการค้าเสรีของ ไทยกับIndia

ความเป็นมา/การดำเนินการ	สถานะล่าสุด
<p>ความเป็นมา</p> <p>-พ.ย. 2544: ผู้นำของไทยและอินเดียเห็นชอบให้จัดตั้งคณะทำงานร่วมไทย-อินเดีย (Joint Working Group: JWG) เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดทำเขตการค้าเสรี (Free Trade Agreement) โดยผลการศึกษาได้สรุปว่า การจัดทำ FTA จะเป็นประโยชน์ร่วมกันในการขยายการค้าและการลงทุน และเกิดความร่วมมือทางเศรษฐกิจที่สำคัญ ดังนั้น ทั้งสองฝ่ายจึงได้ตั้งคณะเจรจาร่วม (Joint Negotiating Group: JNG) เพื่อจัดทำกรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย (Framework Agreement for Establishing Free Trade Area between Thailand and India)</p> <p>- 9 ต.ค. 2546: รัฐมนตรีพาณิชย์ของไทยและอินเดียนร่วมลงนามในกรอบความตกลงฯ โดยกรอบความตกลงฯ กำหนดให้มีการเปิดเสรีสินค้านำร่องบางส่วน (Early Harvest Scheme : EHS) และจัดตั้งคณะกรรมการเจรจาการค้าไทย-อินเดีย (Trade Negotiating Committee: TNC)</p>	<p>อินเดียจัดการประชุมคณะกรรมการเจรจาการค้าไทย-อินเดีย (India-Thailand Trade Negotiating Committee: ITTNC) ครั้งที่ 21 เมื่อวันที่ 7-9 กันยายน 2554 ณ กรุงนิวเดลี ทั้งสองฝ่ายยังคงหารือรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำความตกลงการค้าเสรี ได้แก่ การเปิดเสรีการค้าสินค้า การค้าบริการ การลงทุน และความร่วมมือทางเศรษฐกิจ</p>
<p>กรอบการเจรจา</p> <p>- ครอบคลุมการเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรีโดยมีเนื้อหาสำคัญ ดังนี้</p>	<p>การค้าสินค้า</p> <p>โดยที่ไทยและอินเดียได้มีการลดภาษีศุลกากรแก่กันภายใต้ความตกลงการค้าสินค้าอาเซียน-อินเดีย ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2553 แล้ว ดังนั้น เพื่อให้ FTA ไทย-อินเดียเพิ่มพูนผลประโยชน์มากขึ้น ทั้งสองฝ่ายได้ตกลงที่จะปรับปรุงการเข้าสู่ตลาดสินค้าให้มากขึ้น โดยจะพิจารณาจากบัญชีรายการสินค้าที่เรียกร้องให้อีกฝ่ายปรับปรุงการเปิดตลาด (Request List) ซึ่งได้มีการแลกเปลี่ยนบัญชีสินค้าขอเรียกร้องระหว่างกันแล้ว และมีการกำหนดแจ้งผลการพิจารณารายการสินค้าที่สามารถปรับปรุงได้ (Offer List) ภายในเดือนพฤศจิกายน 2554</p>
<p>การเปิดเสรีด้านการค้าสินค้า:</p> <p>- ลดและยกเลิกภาษีสินค้าบางส่วน (Early Harvest Scheme: EHS) 82 รายการ ตั้งแต่ 1 ก.ย. 2547 และลดภาษีเป็น 0% ในวันที่ 1 ก.ย. 2549 ครอบคลุมสินค้า เช่น เงาะ มังคุด ทุเรียน ลำไย อาหารทะเลกระป๋อง อัญมณี ส่วนประกอบเครื่องยนต์ พัดลม ตู้เย็น เป็นต้น</p> <p>- ลด/ยกเลิกภาษีสินค้านอกเหนือจาก EHS โดยแบ่งการลด/ยกเลิกภาษีสินค้าเป็น 2 ระยะคือ สินค้าทั่วไป (Normal Track) และสินค้าอ่อนไหว (Sensitive Track)</p>	<p>การค้าบริการ</p> <p>อยู่ระหว่างการจัดทำข้อบอกรับเรื่องการค้าบริการ และได้แลกเปลี่ยนข้อมูลและกฎข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นต่อสาขาการค้าบริการที่แต่ละฝ่ายสนใจ ซึ่งไทยสนใจส่งออกบริการสาขาที่ไทยมีศักยภาพ เช่น การก่อสร้าง การท่องเที่ยว และการค้าปลีก เป็นต้น ส่วนอินเดียสนใจส่งออกบริการสาขา คอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีสารสนเทศ และการเงิน เป็นต้น รวมทั้งแลกเปลี่ยนความเห็นต่อประเด็นอื่น ๆ อาทิ มาตรการปกป้องเพื่อคุ้มครองผู้ประกอบการในประเทศ การอำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายบุคคลผู้ให้บริการ เป็นต้น</p>
<p>การค้าบริการ: ให้ยกเลิกการเลือกปฏิบัติหรือลดข้อจำกัดที่เป็นอุปสรรคต่อการค้าบริการระหว่างกันอย่างมากพอ และให้มีการเปิดเสรีแบบก้าวหน้าเป็นลำดับโดยครอบคลุมสาขาบริการส่วนใหญ่ รวมทั้งขยายความร่วมมือด้านการค้าบริการระหว่างกันเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพและศักยภาพในการแข่งขัน</p>	<p>การลงทุน</p> <p>อยู่ระหว่างการเจรจาจัดทำข้อบอกรับเรื่องการลงทุน และได้แลกเปลี่ยนข้อมูลและกฎข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง โดยทั้งสองฝ่ายเห็นพ้องกันที่จะเปิดตลาดการลงทุนในสาขาที่มีความพร้อม</p>
<p>การลงทุน: ส่งเสริมการลงทุนและสร้างระบบการลงทุนที่เสรี อำนวยความสะดวกในการลงทุน พัฒนาระบบการลงทุนให้มีความโปร่งใส รวมทั้งให้มีการคุ้มครองการ</p>	<p>เรื่องอื่นๆ</p>

ที่เสรี อำนวยความสะดวกในการลงทุน พัฒนาระบบการลงทุนให้มีความโปร่งใส รวมทั้งให้มีการคุ้มครองการลงทุน

ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ: กระชับความร่วมมือในสาขาต่าง ๆ เช่น การอำนวยความสะดวกทางการค้า การส่งเสริมการค้าและการลงทุน สร้างกลไกในการส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจที่ใกล้ชิดยิ่งขึ้นในสาขาที่เป็นประโยชน์ร่วมกัน อาทิ การท่องเที่ยว การก่อสร้าง การสาธารณสุข เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร การเงินและการธนาคาร เป็นต้น

กลไกการเจรจา

ตั้งคณะกรรมการเจรจาการค้าไทย-อินเดีย (India-Thailand Trade Negotiating Committee: TNC) และคณะทำงาน (Working Group) กลุ่มต่างๆ เพื่อเจรจารายละเอียดทางเทคนิคเฉพาะด้าน

แนวทางการเจรจา

จัดทำความตกลงเปิดเสรีอย่างเต็มรูปแบบ (Comprehensive FTA) ซึ่งจะรวมเรื่องการเปิดเสรีการค้าสินค้า การค้าบริการ การลงทุน และความร่วมมือทางเศรษฐกิจเข้าไว้ในความตกลงฉบับเดียวกัน

แผนการเจรจา

กำหนดเป้าหมายให้สรุปผลการจัดทำเขตการค้าเสรีไทย-อินเดียภายในปี 2554 เพื่อดำเนินการให้ความตกลงมีผลในทางปฏิบัติภายในปี 2555

เรื่องอื่นๆ

ไทยและอินเดียอยู่ระหว่างการหารือข้อมติต่างๆ ที่จะบรรจุอยู่ในความตกลง FTA ไทย-อินเดีย ได้แก่ กฎกีดกันกำเนิดสินค้า พิธีการศุลกากร มาตรการเยียวยาทางการค้า มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช อุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า การระงับข้อพิพาท และความร่วมมือทางเศรษฐกิจด้านอื่น ๆ เป็นต้น

การค้าและการขึ้นต่อไป

ไทยจะเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมคณะกรรมการเจรจาการค้าไทย-อินเดีย ครั้งที่ 22 ในระหว่างวันที่ 23-25 พฤศจิกายน 2554

ที่มา กรมเจรจาการค้า www.thaifta.com (ไทย-อินเดีย)

ข้อมูล ณ วันที่ : 16/09/2554

สรุปการค้าระหว่างประเทศไทย-อินเดีย ประจำปี 2553
(มกราคม-ธันวาคม 2553)

ในปี 2553 มีการค้าระหว่างไทย-อินเดีย คิดเป็นมูลค่ารวม 6,646.31 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ โดยเป็นการส่งออกจากไทย จำนวน 4,393.58 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และไทยนำเข้าจากอินเดีย จำนวน 2,252.74 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ไทยเป็นฝ่ายได้ดุลการค้า จำนวน 2,140.84 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

สินค้าส่งออกจากไทยไปยังอินเดียที่สำคัญ ได้แก่

ที่	สินค้า	มูลค่า (ล้าน USD)	ขยายตัว (%)	สัดส่วน
1	เคมีภัณฑ์	476.5	64.98	10.85
2	เม็ดพลาสติก	446.5	41.71	10.16
3	เครื่องจักรกลและส่วนประกอบของเครื่อง	333.7	134.14	7.60
4	รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	262.2	63.49	5.97
5	เครื่องขนส่งสินค้าภายในแบบลูกสูบ	236.4	59.33	5.38
6	อัญมณีและเครื่องประดับ	236.4	69.89	5.38
7	ยางพารา	196.2	78.35	4.47
8	เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	195.7	23.91	4.45
9	เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์	180.0	81.83	4.10
10	น้ำตาลทราย	164.2	16.88	3.74
	รวม 10 รายการ	2,727.8	60.30	62.09
	อื่นๆ	1,665.8	9.44	37.91
	รวมทั้งสิ้น	4,393.6	36.29	100.00

สินค้าส่งออกสำคัญของไทยที่มีอัตราการขยายตัวสูงสุด ได้แก่ รายการสินค้าเครื่องจักรกลฯ (ร้อยละ 134.14) เหล็กฯ (ร้อยละ 81.83) และยางพารา (ร้อยละ 78.35) ตามลำดับ

สินค้าสำคัญที่ไทยนำเข้าจากอินเดีย ได้แก่

ที่	สินค้า	มูลค่า (ล้าน USD)	ขยายตัว (%)	สัดส่วน
1	เครื่องเพชรพลอย อัญมณี เงินแท่งและทองคำ	314.5	12.54	13.96
2	สินแร่โลหะอื่นๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์	249.7	88.80	11.08
3	เคมีภัณฑ์	236.1	15.42	10.48
4	เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ	226.0	77.67	10.03
5	พืชและผลิตภัณฑ์จากพืช	177.3	-6.58	7.87

6	ส่วนประกอบและอุปกรณ์ยานยนต์	123.0	55.69	5.46
7	เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน	119.8	-14.76	5.32
8	ผลิตภัณฑ์เวชกรรมและเภสัชกรรม	108.3	12.04	4.81
9	สัตว์น้ำสด แช่เย็น แช่แข็ง แปรรูป	93.2	61.86	4.14
10	ค้ายและเส้นใย	76.1	53.41	3.38
	รวม 10 รายการ	1,724.0	27.08	76.53
	อื่นๆ	528.8	42.52	23.47
	รวมทั้งสิ้น	2,252.7	30.39	100.00

รายการสินค้านำเข้าสำคัญจากอินเดียที่มีอัตราการขยายตัวสูงสุด ได้แก่ สินแร่ฯ (ร้อยละ 88.80) เครื่องจักรกลฯ (ร้อยละ 77.67) และสัตว์น้ำฯ (ร้อยละ 61.86) ตามลำดับ

เป็นที่น่าสังเกตว่าไทยนำเข้าสินค้าในกลุ่มเครื่องเพชรพลอย อัญมณี เงินแท่ง และทองคำ จากอินเดียมากถึง 314.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในขณะที่เดียวกันก็ส่งออกสินค้าในกลุ่มอัญมณีและเครื่องประดับไปยังอินเดียมากถึง 236.4 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ขยายตัวสูงถึงร้อยละ 69.89 เมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าธุรกิจในกลุ่มอัญมณีระหว่างไทยและอินเดียกำลังมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ ส่วนหนึ่งน่าจะเป็นผลมาจากการมีผลบังคับใช้ของ FTA อาเซียน-อินเดีย ที่ทำให้ไม่มีการเก็บภาษีนำเข้าสินค้าดังกล่าวระหว่างกัน

นอกจากสินค้าส่งออกสำคัญดังกล่าวข้างต้นแล้ว สินค้าส่งออกจากไทยที่น่าจะมีศักยภาพในตลาดอินเดีย ได้แก่ เครื่องปรับอากาศ เครื่องใช้ไฟฟ้าในครัวเรือน ผลิตภัณฑ์ยาง ผลิตภัณฑ์พลาสติก ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง เครื่องประดับตกแต่งบ้าน เครื่องใช้บนโต๊ะอาหาร เครื่องใช้ในครัวเรือน เครื่องสำอางและผลิตภัณฑ์เพื่อสุขอนามัย สินค้าอาหาร ประเภท อาหารสำเร็จรูป ขนมขบเคี้ยว ซอสและเครื่องปรุงรส ผลไม้กระป๋องและแปรรูป อาหารทะเลแช่แข็ง เป็นต้น

สำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ เมืองมุมไบ

มกราคม 2553

การค้าไทย - อินเดีย ปี 2554(ม.ค.-ก.ย.)

การค้า ปี 2554(ม.ค.-ก.ย.)

	มูลค่า (ล้านเหรียญสหรัฐฯ)		%ป.ป
	2553(ม.ค.-ก.ย.)	2554(ม.ค.-ก.ย.)	2554(ม.ค.-ก.ย.)
ส่งออก	3,265.85	3,974.51	21.70
นำเข้า	1,658.75	2,290.88	38.11
ดุลการค้า	1,607.10	1,683.63	-
รวม	4,924.60	6,265.40	27.23

การค้าสองฝ่าย ปี 2554(ม.ค.-ก.ย.) มีมูลค่า 6,265.40 ล้านเหรียญสหรัฐฯ เพิ่มขึ้นจากระยะเดียวกันของปีก่อนหน้า ร้อยละ 27.23 โดยไทยส่งออก มูลค่า 3,974.51 ล้านเหรียญสหรัฐฯ (21.70%) และนำเข้า 2,290.88 ล้านเหรียญสหรัฐฯ (+38.11%) โดยไทยเป็นฝ่ายเกินดุลการค้ามูลค่า 1,683.63 ล้านเหรียญสหรัฐฯ

ด้านสินค้า

สินค้าออก/สินค้าเข้า 10 อันดับแรก ปี 2554(ม.ค.-ก.ย.) ได้แก่

มูลค่า: ล้านเหรียญสหรัฐฯ

	สินค้าออก	มูลค่า	%ป.ป		สินค้าเข้า	มูลค่า	%ป.ป
1	เคมีภัณฑ์	569.4	70.10	1	เครื่องเพชรพลอย อัญมณี เงินแท่งและ ทองคำ	524.2	112.87
2	เม็ดพลาสติก	385.5	13.30	2	เคมีภัณฑ์	232.5	26.99
3	อัญมณีและ เครื่องประดับ	323.2	129.25	3	เครื่องจักรกลและ ส่วนประกอบ	209.6	31.12
4	เครื่องยนต์สันดาป ภายในแบบลูกสูบ และ	214.5	26.05	4	สินแร่โลหะอื่น ๆ เศษโลหะและ ผลิตภัณฑ์	172.8	-2.04
5	รถยนต์ อุปกรณ์ และส่วนประกอบ	210.9	6.61	5	พืชและผลิตภัณฑ์ จากพืช	160.0	34.63
6	เครื่องจักรกลและ ส่วนประกอบของ เครื่อง	195.1	-26.79	6	น้ำมันสำเร็จรูป	133.5	158.72
7	เครื่องคอมพิวเตอร์	182.2	24.26	7	ผลิตภัณฑ์เวชกรรม	107.5	39.06

	อุปกรณ์และ ส่วนประกอบ				และเภสัชกรรม		
8	เหล็ก เหล็กกล้าและ ผลิตภัณฑ์	159.0	20.95	8	ส่วนประกอบและ อุปกรณ์ยานยนต์	104.8	14.25
9	เครื่องปรับอากาศ และส่วนประกอบ	141.2	40.44	9	ด้ายและเส้นใย	72.5	30.09
10	ยางพารา	138.7	-4.02	10	สัตว์น้ำสด แช่เย็น แช่แข็ง แปรรูปและ กึ่ง	58.1	28.55
รวม 10 รายการ		2,519.7	27.67	รวม 10 รายการ		1,775.5	47.22
อื่นๆ		1,454.8	12.58	อื่นๆ		515.4	13.83
รวมทั้งสิ้น		3,974.5	21.70	รวมทั้งสิ้น		2,290.9	38.11

ที่มา : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์ โดยความร่วมมือจากกรม
ศุลกากร

ที่มา: กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ พฤศจิกายน 2554 เข้าถึงได้จาก

<http://www.thaifta.com/thaifta/Home/tabid/36/ctl/Details/mid/733/ItemID/7174/Default.aspx>

ภาพรวมการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจของประเทศอินเดีย*

ในปี 2554 ประเทศอินเดียมีแนวโน้มการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างแข็งแกร่ง ต่อเนื่องจากปี 2553 ที่เศรษฐกิจอินเดียที่เติบโตถึงร้อยละ 8.3 อันเป็นผลจากการขยายตัวของการลงทุน เกษตรกรรมและธุรกิจการเงิน

สำนักงานสถิติกลางของอินเดียเผยข้อมูลเศรษฐกิจว่า ในปี 2553 ผลผลิตภาคเกษตรกรรมขยายตัวถึงร้อยละ 8.9 ขณะที่ธุรกิจของบริษัทการเงินและอสังหาริมทรัพย์เติบโตร้อยละ 11.2 ส่งผลให้เศรษฐกิจของอินเดียเติบโตร้อยละ 8.3

ปัจจัยขับเคลื่อนเศรษฐกิจอินเดียที่สำคัญอีกด้านหนึ่ง คือ การลงทุน ซึ่งมีสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 30 ของ GDP และส่วนหนึ่งของเงินลงทุนในเศรษฐกิจอินเดียเป็นเงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment: FDI) ที่มีบทบาทเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจากสัดส่วนเพียงร้อยละ 3.0 ของเงินลงทุนโดยรวม (Gross Fixed Capital Formation) ของอินเดียในปี 2548 เป็นร้อยละ 9.6 ในปี 2553 ทั้งนี้เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2553 The United Nations Conference on Trade and Development (UNCTAD) ได้เผยแพร่รายงาน "Foreign Direct Investment 2010" ซึ่งเป็นข้อมูลการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศของประเทศในภูมิภาคต่างๆ ของโลกในปี 2552 ระบุว่า อินเดียเป็นประเทศที่ดึงดูด FDI ได้มากที่สุดเป็นอันดับ 9 ของโลก มูลค่าราว 34.6 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ นอกจากนี้ UNCTAD ยังคาดการณ์ว่า FDI Inflows ของอินเดียจะเพิ่มขึ้นและมี FDI Inflows มากเป็นอันดับ 3 ของโลกในช่วงปี 2553-2555 ทั้งนี้ FDI ที่เพิ่มอย่างรวดเร็วสะท้อนถึงความมั่นใจของนักลงทุนต่างชาติต่อตลาดอินเดีย ขณะเดียวกันก็สะท้อนถึงบทบาทของนักลงทุนต่างชาติในตลาดอินเดียที่เพิ่มขึ้นเช่นกัน

จุดแข็งของการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศโดยเฉพาะสาขาการบริการเนื่องจากมีแรงงานที่มีความเชี่ยวชาญจำนวนมากในหลายสาขา เช่น วิศวกรรม วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี รวมทั้งค่าจ้างต่ำ และใช้ภาษาอังกฤษได้ดี สำหรับในภาคอุตสาหกรรมอินเดียก็มีจุดแข็งในด้านความอุดมสมบูรณ์ เช่น ถ่านหิน เหล็ก และปิโตรเลียม รวมทั้งทรัพยากรทางทะเลมาก เนื่องจากมีอาณาเขตทางทะเลกว่า 7,500 กิโลเมตร

รัฐบาลอินเดียคาดการณ์ว่า ในปีงบประมาณ 2554 ซึ่งเริ่มในวันที่ 1 เมษายน เศรษฐกิจของประเทศจะขยายตัวไม่ต่ำกว่าร้อยละ 9 ซึ่งเป็นระดับที่เศรษฐกิจอินเดียเคยขยายตัวก่อนที่เกิดปัญหาวิกฤตการเงินโลก ปัจจุบันอินเดียมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจหลายประการ อาทิเช่น ขนชั้นกลางมีจำนวนประมาณ 300 ล้าน

* ที่มา: ไพศาล มະระพฤกษ์สุวรรณ กรมส่งเสริมการค้าส่งออก วันที่ 20 พฤษภาคม 2554 เข้าถึงได้จาก

<http://www.dephtai.go.th> [สืบค้นเมื่อ 14 พฤศจิกายน 2554]

คนซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการเปิดรับ FDI มากขึ้น ทำให้ปัญหาระบบวาระที่เป็นปัญหาใหญ่ของสังคมอินเดีย บรรเทาลงไปมาก ปัจจุบันอินเดียมีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับ 12 ของโลก และอันดับ 4 ของเอเชียรองจาก จีน ญี่ปุ่นและเกาหลีใต้

ภาคบริการมีส่วนถึงร้อยละ 55 ของ GDP ขณะที่ภาคอุตสาหกรรม และการเกษตรมีสัดส่วนร้อยละ 28 และ ร้อยละ 17 ตามลำดับ ศักยภาพในเรื่องซอฟต์แวร์ของอินเดียมีส่วนสำคัญยิ่งต่อการขยายตัวของภาคบริการ การบริการทางธุรกิจ (เทคโนโลยีสารสนเทศ การพัฒนาซอฟต์แวร์ โทรคมนาคม การเงิน การจ้างทำกระบวนการ ธุรกิจและการก่อสร้าง) เป็นหนึ่งในธุรกิจที่เติบโตเร็วที่สุดและดึงดูด FDI มากที่สุด การเติบโตในธุรกิจเทคโนโลยีสารสนเทศมีผลมาจากการที่อินเดียมีความสามารถเฉพาะทางที่เพิ่มมากขึ้น บวกกับแรงงานจำนวนมากที่มีค่าแรง ถูก แต่ความสามารถสูง มีการศึกษา และสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว ซึ่งตรงกับความต้องการจาก บริษัทต่างชาติที่สนใจในการส่งออกการบริการเหล่านี้ หรือบริษัทที่ต้องการจะจัดจ้างบุคคลภายนอก

อินเดียมีความก้าวหน้ามากในเรื่องเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (Creative Economy) มีตลาดที่อุตสาหกรรม สร้างสรรค์เติบโตเร็วที่สุดในโลกถึง 21.1% และใหญ่เป็นอันดับ 3 ของโลกรองจากจีน และฮ่องกง โดยเฉพาะใน ธุรกิจสำคัญ ได้แก่ ภาพยนตร์ ซอฟต์แวร์ และการออกแบบสินค้าแฟชั่น นักเรียนไทย บังกละฮอร์

ผลจากการที่เศรษฐกิจอินเดียเติบโตอย่างต่อเนื่องเช่นเดียวกับกลุ่มประเทศ BRICs อันได้แก่บราซิล รัสเซีย อินเดีย และจีน จึงถูกจับตามองว่าจะเป็นผู้นำโลกต่อไปในอนาคต เป็นที่คาดการณ์ว่าใน ศตวรรษที่ 21 จะเป็นยุค ของจีนและอินเดีย เพราะปัจจุบันสหรัฐพัฒนามาเป็นเศรษฐกิจแบบเก็งกำไร จากเดิมที่เป็นเศรษฐกิจแบบรวม ทรัพยากรขยับสู่เศรษฐกิจภาคการผลิตและเศรษฐกิจอิงภาคบริการ ซึ่งในขณะที่อังกฤษและสหรัฐเติบโตสูงสุดแล้ว จีนและอินเดียเพิ่งเปิดประเทศ ทั้งนี้ปัจจุบันจีนมีจีดีพี 8% ของทั้งโลก ส่วนอินเดียมีสัดส่วน 2% จึงเป็นสาเหตุที่จะ ทำให้จีนและอินเดียมีโอกาสเติบโตได้อีกมาก เพราะอยู่ในช่วงเริ่มต้นของการพัฒนา

ในช่วง 4 ปีที่ผ่านมา รูปแบบโครงสร้างภาคธุรกิจของอินเดียที่ได้รับ FDI มีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงจากเดิมที่ กระจุกตัวอยู่ในธุรกิจกลุ่มโครงสร้างพื้นฐานและสินค้าเพื่ออุตสาหกรรม (อาทิ การก่อสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐาน ถนน ท่าเรือ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมผลิตเคมีภัณฑ์ เป็นต้น) มาเป็นธุรกิจภาคบริการที่รองรับ ความต้องการของผู้บริโภคมากขึ้น ได้แก่ ธุรกิจในกลุ่มบริการ (อาทิ บริการการเงิน ธนาคาร ประกันภัยที่ปรึกษา ทางการเงิน บริการด้านสุขภาพ การวิจัยและพัฒนา และบริการอื่นๆ เช่น บริการพัสดุไปรษณีย์ บริการด้าน กฎหมาย บันเทิงและสันทนาการ เป็นต้น) ซึ่งมีสัดส่วนของกลุ่มธุรกิจ FDI ภาคบริการเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดจากราวร้อยละ 7 ของ FDI Inflows ทั้งหมดของอินเดีย เป็นร้อยละ 21 นอกจากนี้ พบว่าหลายธุรกิจได้รับ FDI เพิ่มขึ้นจนกลายเป็นธุรกิจที่ดึงดูด FDI มากเป็นอันดับต้นๆ ของอินเดีย สะท้อนความต้องการของผู้บริโภคที่ เปลี่ยนแปลงไปตามระดับรายได้ที่สูงขึ้น ธุรกิจที่สำคัญ ได้แก่ และธุรกิจก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ (ในที่นี่รวมถึง

ซีเนเพล็กซ์ มัลติเพล็กซ์ อาคารที่อยู่อาศัยและอาคารพาณิชย์อื่นๆ และ บริการที่เกี่ยวข้อง เช่น ลีสซิ่งและการให้เช่าอาคารที่อยู่อาศัย/อาคารพาณิชย์ เป็นต้น) สำหรับธุรกิจอีก ส่วนหนึ่งที่รองรับ FDI ได้แก่ ธุรกิจเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์/ซอฟต์แวร์ (อาทิ ที่ปรึกษาด้านคอมพิวเตอร์ และ โปรแกรมเมอร์) และคอมพิวเตอร์/ฮาร์ดแวร์ (อาทิ การผลิตคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และเครื่องจักรที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ซึ่งรวมไปถึงสินค้าที่ผลิตเพื่อบริโภคภายในประเทศ และสินค้าผลิตเพื่อส่งออก) ธุรกิจด้านโทรคมนาคม (อาทิ อุปกรณ์สื่อสารโทรคมนาคม โทรศัพท์มือถือ วิทยุติดตามตัว โทรศัพท์พื้นฐาน และเครื่องมือสื่อสารอื่นๆ) ซึ่งแม้ว่าส่วนใหญ่เป็นการรองรับบริการ Outsourcing ของบริษัทต่างชาติเป็นหลัก เนื่องจากศักยภาพของแรงงานอินเดียด้านภาษาอังกฤษและทักษะด้าน IT แต่อีกส่วนหนึ่งยังเป็นการตอบสนองความต้องการภายในประเทศที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว เช่น โทรศัพท์มือถือ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในครัวเรือน เป็นต้น

ทั้งนี้การขยายตัวทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะปัจจัยจากการลงทุนจากต่างประเทศยังส่งผลต่อพฤติกรรมการค้าของอินเดียในหลายด้าน ขณะที่อุปสงค์ในตลาดยังพัฒนาตามอุปทานที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วไม่ทัน จะส่งผลดีต่อการส่งออกของไทย

โครงสร้างธุรกิจของ FDI ที่เปลี่ยนไปเป็นภาคบริการและธุรกิจผลิตสินค้าตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคมากขึ้นสะท้อนการเปลี่ยนแปลง คือ ผู้บริโภคในอินเดียมีบทบาทในเศรษฐกิจมากขึ้น จากการขยายตัวทางเศรษฐกิจของอินเดียที่ร้อนแรงต่อเนื่องทำให้การจ้างงานเพิ่มขึ้น แรงงานมีรายได้และกำลังซื้อในตลาดผู้บริโภคอินเดียเพิ่มขึ้น (การใช้จ่ายเฉลี่ยของผู้บริโภคเพิ่มขึ้นจาก 450 ดอลลาร์สหรัฐต่อคนในปี 2548 เป็น 640 ดอลลาร์สหรัฐต่อคนในปี 2553) ส่งผลให้อุปสงค์ในสินค้าอุปโภคบริโภคเพิ่มขึ้น อีกทั้งระดับรายได้ที่เพิ่มขึ้นทำให้ผู้บริโภคเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการค้าให้หลากหลายยิ่งขึ้น บริโภคสินค้าและบริการที่มีคุณภาพและมาตรฐานสูงขึ้น ทำให้นักลงทุนต่างชาติมองเห็นช่องทางการลงทุนทางธุรกิจที่หลากหลาย แปรกใหม่ และเป็นสาขามากขึ้น เพื่อรองรับผู้บริโภคระดับปานกลาง-สูง จึงดึงดูดให้มีการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในภาคธุรกิจที่มีมูลค่าตลาดเพิ่มขึ้น

การขยายตัวทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะปัจจัยจากการลงทุนจากต่างประเทศส่งผลต่อพฤติกรรมการค้าของอินเดียในหลายด้าน ขณะที่อุปสงค์ในตลาดยังพัฒนาตามอุปทานที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วไม่ทัน จะส่งผลดีต่อการส่งออกของไทย

นอกจากนี้ การลงทุนในธุรกิจเพื่อรองรับตลาดผู้บริโภคที่เพิ่มขึ้นอาจมีผลให้อินเดียมีความต้องการนำเข้าสินค้าในห่วงโซ่อุปทานเพื่อผลิตสินค้ารองรับตลาดผู้บริโภคเพิ่มขึ้น (ในปี 2553 อินเดียนำเข้าสินค้าทั้งหมดเป็นสัดส่วนราวร้อยละ 20.7 ของ GDP ในจำนวนนี้เป็นนำเข้าสินค้าเพื่ออุปโภคบริโภคราวร้อยละ 16 ของมูลค่า

การนำเข้าทั้งหมด) เพื่อรองรับผู้บริโภคในตลาดอินเดียมีรายได้เพิ่มขึ้น ช่วยให้ไทยมีโอกาสส่งออกสินค้าไปยังตลาดอินเดียได้เพิ่มขึ้นและหลากหลายขึ้น

ปัจจุบันสินค้าส่งออกของไทยได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการลดภาษีภายใต้กรอบความตกลงการค้าเสรีไทย-อินเดีย (TIFTA) และกรอบความตกลงการค้าเสรีอาเซียน-อินเดีย (AIFTA) ทำให้สินค้าส่งออกหลายรายการมีแนวโน้มเข้าสู่ตลาดอินเดียได้มากขึ้น เช่น ชิ้นส่วนยานยนต์และเครื่องใช้ไฟฟ้า แต่ในระยะยาวหากการลงทุนในกลุ่มธุรกิจนี้ในอินเดียเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตามเพื่อให้สินค้าส่งออกของไทยมีความได้เปรียบในระยะยาว ผู้ส่งออกไทยควรพิจารณาการเข้าไปลงทุนในอินเดียด้วย เช่น การลงทุนในนิคมอุตสาหกรรม เพื่อช่วงชิงความได้เปรียบในการเจาะตลาดอินเดียที่มีผู้บริโภคร่ำรวยจำนวนมากถึง 300 ล้านคน จึงน่าจะเป็นโอกาสของธุรกิจไทยที่จะเติบโตได้โดยได้รับปัจจัยเกื้อหนุนจากการปรับปรุงนโยบายด้านการลงทุนและผ่อนคลายระเบียบ/มาตรการด้านการลงทุนในหลายธุรกิจ อีกทั้งอินเดียยังอยู่ระหว่างการเจรจาความตกลงด้านการค้าและการลงทุนกับหลายประเทศ ทำให้การเข้าไปลงทุนของธุรกิจไทยในอินเดียมีโอกาสขยายการส่งออกไปประเทศคู่ค้า FTA ของอินเดียได้มากขึ้น

ลักษณะเด่นของตลาดอินเดีย

ผู้ประกอบการไทยควรศึกษาตลาดผู้บริโภคในอินเดียอย่างรอบคอบ เนื่องจากอินเดียเป็นตลาดที่มีความหลากหลายของพื้นที่ ทรัพยากร เศรษฐกิจ รายได้ และวัฒนธรรม ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละรัฐ/แต่ละเมือง นอกจากนี้ ระบบวาระยังแข็งแกร่งในสังคมอินเดีย แม้จะปรับตัวให้ดีขึ้นในปัจจุบันก็ตาม การจะเข้าไปทำการค้าหรือลงทุนควรพิจารณาเลือกพื้นที่ลงทุนที่เอื้อต่อธุรกิจทั้งด้านการผลิตและการตลาด ทั้งนี้ พื้นที่มีศักยภาพในการส่งออกและการลงทุนที่สำคัญ ได้แก่ หัวเมืองเศรษฐกิจหลัก 10 เมือง ได้แก่ มุมไบ นิวเดลี โกลกัตตา บังกอลอร์ เจนไน ไฮเดอราบัด อาห์เมดาบัด ปูเน่ สุรติ และกานปูร์ที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจสูง มีประชากรมาก และมีกำลังซื้อสูง อีกทั้งมีปัจจัยเอื้อต่อการลงทุนในหลายด้าน ทั้งอุตสาหกรรมและบริการ

10 เมืองเศรษฐกิจร้อนแรงของอินเดีย

บริษัท McKinsey Global ประกาศผลการวิจัยพบว่า ในปี 2030 อินเดียจะมีเมืองที่มีประชากรเกิน 1 ล้านคนถึง 68 เมือง ในจำนวนนี้มี 13 เมืองที่มีประชากรเกิน 4 ล้านคน และ 6 มหานครที่มีประชากรเกิน 10 ล้านคน

คาดว่า ในปี 2030 จะมีคนอยู่กันในเมืองใหญ่ๆ เหล่านี้มากกว่า 590 ล้านคน และมุมไบกับนิวเดลีจะเป็นเมืองที่มีประชากรมากเป็นอันดับต้นๆ ของโลก โดยเมืองเหล่านี้จะมีขนาดประชากรและขนาดเศรษฐกิจใหญ่กว่าประเทศสำคัญๆ บางประเทศเสียอีก อีกทั้งยังเป็นแหล่งจ้างงาน 70 % ของอินเดีย มีขนาดเศรษฐกิจ 70 % ของ GDP อินเดีย เป็นแหล่งรายได้ด้านภาษีเงินได้ 85% ของรัฐบาล

ปัจจุบันอินเดียมีเมืองเศรษฐกิจสำคัญ 10 เมือง ประกอบด้วย มุมไบ นิวเดลี โกลกัตตา บังกลอร์ เจนไน ไฮเดอราบัด อาห์เมดาบัด ปูเน่ สุรติ และกานปูร์ ตามลำดับ

อันดับ 1 มหานครมุมไบ (Mumbai)

มุมไบ เป็นเมืองเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดของอินเดีย มีขนาด GDP ใหญ่ที่สุดของประเทศ ขณะเดียวกันก็เป็นเมืองที่ติดอันดับ 10 เมืองธุรกิจที่ใหญ่ที่สุดของโลกด้วย มุมไบมีการผลิตภาคอุตสาหกรรมคิดเป็น 25 % ของอินเดีย ปัจจุบันมีการพัฒนาเมืองคู่แฝดอย่าง Navi Mumbai และ Thane ให้เจริญทัดเทียมกับมุมไบ มีโครงการก่อสร้างเกิดขึ้นมากมายในเมืองทั้ง 3 นี้ บริษัทข้ามชาตินิยมตั้งสำนักงานที่มุมไบ มุมไบยังเป็นเมืองที่มีค่าเช่าสำนักงานแพงเป็นอันดับ 4 ของโลก มีดีกระฟ้าติดอันดับโลกอยู่มากมาย มีผู้คนจากทั่วอินเดียมาทำงานอยู่ที่เมืองมุมไบ มุมไบเป็นเมือง Bollywood แม้ว่ารัฐบาลจะเร่งรัดพัฒนาทางด่วน รถไฟฟ้า รถเมล์ และรถไฟใต้ดินอย่างต่อเนื่องที่ก็ตาม แต่มุมไบก็ยังเป็นเมืองที่ติดอันดับที่สุดของอินเดีย

GDP =73,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ
GDP growth 8.2%(2010)
GDP/capita 2,723 เหรียญสหรัฐ (2010)
ประชากร 20 ล้านคน
Mumbai

อันดับ 2 กรุงนิวเดลี (New Delhi)

GDP =58,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ
GDP growth 8.2% (2010)
GDP/capita 1,671 เหรียญสหรัฐ (2010)
ประชากร 15.3 ล้านคน (2010)
New Delhi

กรุงนิวเดลี เมืองหลวงแห่งสาธารณรัฐอินเดีย มี GDP เป็นสัดส่วน 4.94% ของ GDP ทั้งประเทศ ในภาคบริการมีการเติบโตเป็นอย่างดี เนื่องจากได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลอย่างดียิ่ง อุตสาหกรรมสำคัญ ได้แก่ IT โทรคมนาคม โรงแรม ธนาคาร สื่อสาร สินค้าอุปโภคบริโภค การก่อสร้าง ยานยนต์ เครื่องหนัง ไฟฟ้า โทรคมนาคม บริการด้านสุขภาพ อสังหาริมทรัพย์ และการท่องเที่ยว

ธุรกิจก่อสร้างไทยมีโอกาที่ดีในการเข้าสู่ตลาดนิวเดลี เนื่องจาก

มีโครงการก่อสร้างมากมาย อาทิเช่น โครงการยักษ์ the Yamuna Expressway Project พร้อมทั้งมีโครงการพัฒนาเมืองรายทาง 5 เมืองควบคู่ไปด้วย ได้แก่ เมือง Greater Noida, Jaganpor, Mairzapur, Tappal และ Agra

อันดับ 3 โกลกัตตา(Kolkata)

โกลกัตตา ชื่อเดิมคือ กัลกัตตา เป็นเมืองหลวงของรัฐเบงกอลตะวันตก ธุรกิจด้าน IT ของโกลกัตตาขยายตัวอย่างรวดเร็ว ในเขต Rajahat ,Greater Kolkata โกลกัตตาเป็นเมือง ITเพียงเมืองเดียวในฝั่งตะวันออกของอินเดีย มีการเติบโตถึงปีละ 70% โดยมีนิคมอุตสาหกรรม IT ชื่อ Saltlake Sector 5 โกลกัตตายังเป็นศูนย์กลางด้านเศรษฐกิจของภูมิภาคตะวันออกและอีสานของอินเดีย ตลาดหุ้นโกลกัตตาใหญ่เป็นอันดับสองรองจากมหานครมุมไบ ปัจจุบันมีโครงการก่อสร้างใหญ่ๆ โดยเฉพาะ บ้านพักอาศัย และสำนักงานใหม่ๆ มากมาย โอกาสทางธุรกิจในโกลกัตตา มีมากเนื่องจากการเป็นศูนย์กลางกระจายสินค้าไปยัง เวสต์เบงกอล อีสานของอินเดีย พินาร์ และทิเบตของจีน (ผ่านด่าน Nathula) นอกจากนี้ ธุรกิจบริการด้านการก่อสร้าง การท่องเที่ยว โรงแรม และสปา ก็เป็นธุรกิจที่มีศักยภาพ โกลกัตตายังมี China town หนึ่งเดียวของอินเดีย ซึ่งชาวจีนส่วนใหญ่ทำธุรกิจโรงฟอกหนังและร้านอาหารจีน

GDP = 52,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ
GDP/capita 2,271 เหรียญสหรัฐ (2010)
GDP growth 6.1% (2010)
ประชากร 13.8 ล้านคน (2010)
Kolkata

GDP = 28,900 ล้านดอลลาร์สหรัฐ
GDP growth 10.1% (2010)
GDP/capita 2,585 เหรียญสหรัฐ (2010)
ประชากร 6.6 ล้านคน (2010)
Bangalore

อันดับ 4 บังกะลอร์ (Bangalore)

บังกะลอร์ (ชื่อใหม่คือ Bengaluru) เป็นเมืองหลวงของรัฐกรณาฏกะ เป็นเมือง IT อันดับ 1 ของอินเดีย (Silicon Valley of India) และเป็นถิ่นนิยมของบริษัทต่างชาติเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองนี้กว่า 2,000 แห่ง เป็นเมืองที่มีความหนาแน่นของประชากรมากที่สุดแห่งหนึ่งของอินเดีย บังกะลอร์มีจำนวนครัวเรือนที่มีรายได้เกิน 1 ล้านดอลลาร์สูงสุดในอินเดีย จึงเป็นเศรษฐกิจตัวจริงของอินเดีย อุตสาหกรรมหลักของบังกะลอร์คือ IT และธุรกิจที่เกี่ยวข้อง เช่น BPO การจ้างงานส่วนใหญ่ในบังกะลอร์จึงเป็นบริษัทซอฟต์แวร์ ปัจจุบันภาคอุตสาหกรรมขยายตัวสู่ธุรกิจอื่นๆ มากขึ้น เช่น การก่อสร้าง โรงแรม ห้างสรรพสินค้า และการท่องเที่ยว บังกะลอร์มีนิคมธุรกิจซอฟต์แวร์อยู่ 3 แห่ง คือ Software Technology Parks of India (STPI); International Tech Park, Bangalore (ITPB); และ Electronics City

รัฐกรณาฏกะ(Karnataka) – เป็นรัฐที่มีการลงทุนจากต่างประเทศสูงมากที่สุดแห่งหนึ่งของอินเดีย ในปัจจุบันรัฐบาลกรณาฏกะได้ลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานกว่า 1.1 แสนล้านบาทต่อปี (ประมาณ 4.5% ของ GDP

ของรัฐ) และมีแผนจะลงทุนอีกราว 2.1 แสนล้านรูปีต่อปี(ประมาณ 9% ของ GDP) ในช่วง 10 ปี ข้างหน้า ผู้สนใจ สอบถามรายละเอียดการประมุลงานได้ที่ Email: prs-infra@karnataka.gov.in, www.idd.kar.nic.in

อันดับ 5 เจนไน (Chennai)

เจนไนเป็นเมืองอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมสำคัญ ได้แก่ การผลิต รถยนต์ (30 % ของการผลิตรถยนต์ในอินเดีย ซึ่ง Hyundai มีฐานการผลิตใหญ่ อยู่ที่เมืองเจนไน) IT (Software & Hardware), BPO และบริการที่เกี่ยวข้องกับ IT (เจนไนมีการส่งออก software และ ITES มากเป็นอันดับสองรองจากบัง กะลอร์) Medical Hub เครื่องหนัง รองเท้า อัญมณี เครื่องใช้ไฟฟ้าและ อิเล็กทรอนิกส์ ภาพยนต์ (ไกลลิวด) การผลิตกระดาษจากชั้นอ้อย การทำเรือ ปัจจุบันมีบริษัทไทย เข้าไปลงทุน เช่น CP (โรงงานอาหารสัตว์) เดลตา (ชิ้นส่วน อิเล็กทรอนิกส์) และบ้านพฤกษา (บ้านจัดสรร)

GDP = 23,000 ล้านเหรียญสหรัฐ
GDP/capita 1,945 เหรียญสหรัฐ(2010)
GDP growth 6.6%(2010)
ประชากร 7.5 ล้านคน (2010)
Chennai

ผลจากการที่เจนไนมีความหลากหลายทางเศรษฐกิจ มี FDI เป็นอันดับต้นๆ ของอินเดีย และมีท่าเรือที่ ทันสมัยและดีเยี่ยม ส่งผลให้เจนไนมีศักยภาพรองรับสินค้าไทยป้อนสายการผลิตและผู้บริโภคหลายชนิด เช่น ชิ้นส่วนยานยนต์ พลาสติกและผลิตภัณฑ์ วัสดุก่อสร้าง สินค้าอาหาร ท่องรูปพรรณ ผลไม้แปรรูป น้ำผลไม้ โทรทัศน์ เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องปรับอากาศ และเครื่องสำอางไฟฟ้าอึ่ง บนทางหลวงสุวรรณจักรพัทธ์ช่วงเจนไน- Red hill มีนิคมอุตสาหกรรมชั้นนำ Sri City ซึ่งบริษัทเพอร์นิเจอร์ Rockworth ของไทยได้เข้าไปดำเนินธุรกิจแล้ว

เจนไนยังเป็นประตูอินเดียสำหรับประเทศไทย เนื่องจากอยู่ใกล้ประเทศไทยและมีทางหลวงสุวรรณจักรพัทธ์ เชื่อมโยงกับเมืองเศรษฐกิจอื่นๆ เช่น บังกะลอร์ ปูเน่ มุมไบ สุรัต เวโตดารา อาห์เมดาบัด นิวเดลี อัครา อลา ฮาบัด กันปูร์ พารานาสี อะรองกาบัด โกลกัตตา วิสาขาปัตนัม และกุนตุร์

GDP = 21,000 ล้านเหรียญสหรัฐ
GDP/capita 2,253 เหรียญสหรัฐ(2010)
GDP growth 7.8%(2010)
ประชากร 7 ล้านคน (2010)
Hyderabad

อันดับ 6 ไฮเดอราบัด (Hyderabad) ตั้งอยู่บนที่ราบสูงเดคคาน เป็น ศูนย์กระจายสินค้าสู่รัฐโอริสา ฉัตติสครห์ ฌาร์ขัณฑ์ และ มหาราษฏระ ไฮเดอราบัดเป็นศูนย์กลางทางการเงินและเศรษฐกิจของรัฐอานธรประเทศ มี IT เป็นอุตสาหกรรมหลัก อุตสาหกรรม IT ใช้แรงงานคิดเป็นสัดส่วน 90% ของแรงงานทั้งหมด เศรษฐกิจของเมืองนี้ได้ขยายตัวจากสาขาบริการไปสู่ สาขาอื่นๆ นอกสาขา IT มากขึ้น อันได้แก่ การค้า การขนส่ง การส่งออก คลังสินค้า การสื่อสาร และห้างสรรพสินค้า (มี Hypermart ใหญ่ที่สุด

ของอินเดีย) เป็นต้น รายได้หลักส่วนหนึ่งของไฮเดอราบัดมาจากจากแรงงานอินเดียที่ไปทำงานในคูไบ

ปัจจุบันมีบริษัทไทย Rockworth เข้าไปตั้งโรงงานที่นิคมอุตสาหกรรม Sri City และ CP เข้าไปตั้งโรงงานอาหารสัตว์ที่เขตท่าเรือวิสาขापัตนัม

อันดับ 7 อาห์เมดาบัด (Ahmedabad)

อาห์เมดาบัด (Ahmedabad) เป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมสำคัญที่ใหญ่ที่สุดของรัฐคุจราต์ ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้อาห์เมดาบัดเติบโตอย่างรวดเร็วเนื่องจากทำเลที่ตั้งที่อยู่ไม่ห่างจากเมืองสุรัตนัก และเป็นศูนย์กลางกระจายสินค้าสินค้าให้กับเมืองอื่นๆ ที่อยู่ห่างไกลจากทะเลในฝั่งตะวันตก อุตสาหกรรมสำคัญ ได้แก่ IT, ยานยนต์ Software, BPO (ทาทา) ก่อสร้าง สิ่งทอ ฝ้าย รถยนต์ (ทาทา นาโน) เสื้อผ้าสำเร็จรูป อัญมณีและเครื่องประดับ ยา เคมีภัณฑ์ การค้า การขนส่ง คลังสินค้า และการสื่อสาร เครื่องใช้ไฟฟ้า มอเตอร์ เครื่องขัดสีข้าว และทองรูปพรรณ (อินเดีย บริโภคทองคำมากที่สุดในโลก)

GDP = 20,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ
GDP/capita 2,248 ดอลลาร์สหรัฐ
(2010)
GDP growth 11% (2010)
ประชากร 4.8 ล้านคน (2010)
Ahmedabad

GDP = 10,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ
GDP/capita 2,331 ดอลลาร์สหรัฐ (2010)
GDP growth 7.4% (2010)
ประชากร 5 ล้านคน (2010)
Pune

อันดับ 8 ปูเน่ (Pune)

ปูเน่ เป็นเมืองบริหารของมุมไบที่ห่างไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ 150 กิโลเมตร มีการเติบโตทางเศรษฐกิจที่รวดเร็วอย่างน่าทึ่ง ปูเน่เป็นเมืองอุตสาหกรรมยานยนต์ทุกประเภท เป็นเมืองแห่งเครื่องจักรกล เครื่องใช้ไฟฟ้า IT, Software, BPO มีนิคมอุตสาหกรรม IT ชั้นนำ เช่น Rajiv Gandhi IT Park at Hinjewadi, Magarpatta Cybercity, MIDC Software Technology Park ที่เขต Talawade , Marisoft IT Park ที่

เขต Kalyani Nagar

อันดับ 9 สุรัต (Surat)

สุรัตเป็นเมืองที่ใหญ่เป็นอันดับ 2 ของรัฐคุจราต์ เป็นเมืองที่มีความหนาแน่นของประชากรมากที่สุดเมืองหนึ่งของโลก ในช่วง 7 ปีที่ผ่านมาสุรัตมีการเติบโตทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับสูงอย่างต่อเนื่องโดยเฉลี่ย 11.5% ต่อปี มีการว่างงานต่ำ การจ้างงานสูง และมีการปล่อยสินเชื่อรายย่อยต่อหัวสูงที่สุดในอินเดีย นับแต่อดีตมาสุรัตเป็นเมืองที่มีชื่อเสียงด้านสิ่งทอ และอุตสาหกรรมเพชร (Diamond capital of the World) ทั้งนี้กว่า 90 %

GDP = 7,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ
GDP/capita 2,571 ดอลลาร์สหรัฐ
(2010)
GDP growth 10.2% (2010)
ประชากร 4 ล้านคน (2010)
Surat

ของเพชรในตลาดโลกผ่านการตัดและเจียรนัยที่เมืองสุรตีแห่งนี้

อันดับ 10 กันปูร์ (Kanpur)

GDP = 6,000 ล้านเหรียญสหรัฐ

GDP/capita 1,874 เหรียญสหรัฐ

(2010)

GDP growth 5% (2010)

ประชากร 4.9 ล้านคน (2010)

Kanpur

กันปูร์ตั้งอยู่ในรัฐอุตตราประเทศ เป็นเมืองอุตสาหกรรมเก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งในภาคเหนือของอินเดีย เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมส่งออกเครื่องหนัง (ส่งออกรองเท้ามากที่สุดของอินเดีย) และสิ่งทอของอินเดีย นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งผลิตอุตสาหกรรมหนักที่กำลังเติบโตอย่างรวดเร็ว เช่น เหล็ก เคมีภัณฑ์ จักรยานยนต์ เครื่องยนต์ และปุ๋ย ซึ่งเป็นปัจจัยการผลิตด้านอุตสาหกรรมและเกษตรของประเทศทุกประเภท กันปูร์ยังเป็นเมืองที่มี SMEs มากที่สุดแห่งหนึ่งของอินเดีย กันปูร์มีการพัฒนาโครงสร้าง

พื้นฐานในเกณฑ์ที่ดีมาก มีทางหลวงเชื่อมเมืองสำคัญๆ เช่น นิวเดลีหลายสาย ดังนั้น ผู้ส่งออกไทยที่สนใจส่งออกสินค้าปัจจัยการผลิตสินค้าไม่ควรมองข้ามตลาดกันปูร์ อาทิเช่น ชิ้นส่วนรองเท้าและเครื่องหนัง หนังผอก และชิ้นส่วนจักรยานยนต์ เป็นต้น

ภาวะเศรษฐกิจอินเดีย

ในอดีตอินเดียใช้ระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมที่เน้นการพึ่งพาตนเอง โดยรัฐเป็นผู้ลงทุนในกิจการหลักๆ ของประเทศทั้งหมด ได้แก่ กิจการสาธารณูปโภคและสวัสดิการของประชาชน กิจการที่เป็นยุทธศาสตร์และความมั่นคงของประเทศ และอุตสาหกรรมหนัก แต่ก็ให้ความสำคัญในการสนับสนุนกิจการขนาดเล็กของเอกชน ในด้านการค้าอินเดียจำกัดและห้ามนำเข้าสินค้าด้วยมาตรการกฏหมายและกำแพงภาษี นอกจากนี้ ยังควบคุมการลงทุนอย่างเข้มงวดต่อมาอินเดียเริ่มผ่อนคลายมาตรการข้อจำกัดลงเนื่องจากผลกระทบจากวิกฤติการณ์น้ำมัน และสงครามอ่าวเปอร์เซียซึ่งทำให้ประสิทธิภาพเศรษฐกิจตกต่ำอย่างต่อเนื่องในช่วงปี 2534 ทำให้อินเดียต้องขอความช่วยเหลือทางการเงินจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) และจำเป็นต้องแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจตามเงื่อนไขการกู้เงินของ IMF โดยประกาศนโยบายเปิดเสรีทางเศรษฐกิจอย่างค่อยเป็นค่อยไป และกำหนดมาตรการที่สำคัญ เช่น ลดการขาดดุลงบประมาณของภาครัฐ การปฏิรูปอัตราแลกเปลี่ยน เพิ่มสัดส่วนถือหุ้นของต่างชาติ ลดการอุดหนุนส่งออกและข้อจำกัดการนำเข้า และตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษเพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ รวมทั้งพัฒนาระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานและระบบขนส่งให้ทันสมัยเพื่อรองรับการลงทุนจากต่างชาติได้มากขึ้น

อินเดียเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางเศรษฐกิจ นับตั้งแต่การทำเกษตรแบบโบราณ การเกษตรสมัยใหม่ การหัตถกรรม อุตสาหกรรมยุคใหม่ ไปจนถึงธุรกิจบริการ (ซอฟต์แวร์และการธนาคาร เป็นต้น) ธุรกิจบริการเป็นแหล่งสร้างรายได้หลักให้กับประเทศอินเดีย โดยมีสัดส่วนกว่าครึ่งหนึ่งของผลผลิตของประเทศ

สำหรับในด้านแรงงาน พบว่าประมาณ 1 ใน 3 อยู่ในภาคบริการ ในขณะที่กว่าครึ่งหนึ่งในของแรงงานของประเทศอยู่ในภาคการเกษตร เป็นผลให้พรรคคร่อมรัฐบาล UPA เน้นนโยบายส่งเสริมพัฒนาชนบทในด้านต่างๆ อาทิเช่น โครงสร้างพื้นฐาน เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตชาวชนบทที่ยากจนและกระตุ้นเศรษฐกิจในพื้นที่ห่างไกล ปัจจุบันรัฐบาลได้ผ่อนคลายนโยบายด้านการค้าการลงทุนลงของต่างชาติลง พร้อมทั้งเพิ่มสัดส่วนการเข้าไปลงทุนโดยตรงของต่างชาติในสาขาต่างๆ เช่น ในสาขาโทรคมนาคม เป็นต้น เพื่อเป็นเครื่องมือกระตุ้นเศรษฐกิจอย่างหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การปกป้องในสาขาเกษตรยังคงมีอยู่สูง ก่อให้เกิดอุปสรรคในการเข้าสู่ตลาดของสินค้าจากต่างประเทศ

แม้ว่าเศรษฐกิจโลกจะพบกับการชะลอตัว แต่อินเดียในปี 2551 ก็ยังมีการขยายตัวกว่าร้อยละ 7 เหตุผลสำคัญเบื้องหลังคืออินเดียมีตลาดภายในขนาดใหญ่ที่ช่วยพยุงให้เศรษฐกิจยังคงเดินหน้าต่อไปได้ นอกจากนี้จุดแข็งประการสำคัญของอินเดียคือการมีประชาชนที่มีการศึกษาดีและพูดภาษาอังกฤษได้เป็นจำนวนมาก เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้อินเดียเป็นประเทศผู้ส่งออกซอฟต์แวร์ชั้นนำรวมถึงแรงงานด้านซอฟต์แวร์ด้วย

อินเดียมีความเจริญก้าวหน้าในด้านอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นอย่างยิ่ง โดยเติบโตอย่างรวดเร็วในช่วง 20 ปี ที่ผ่านมา สร้างรายได้จากการส่งออกซอฟต์แวร์และบริการจาก 150 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2534 เป็น 5 หมื่นล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2553 และคาดว่าในปี 2554 จะมีการส่งออก 5.7 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐ ขยายตัว โดยมีบริษัทผู้ส่งออก ซอฟต์แวร์ที่สำคัญ ได้แก่ Infosys Technologies (INFY.BO), Tata Consultancy Services (TCS.BO) และ Wipro (WIPR.BO), ทั้งนี้เพราะอินเดียมีประชากรร้อยละ 6 ที่มีความเป็นอยู่และการศึกษาดีในระดับนานาชาติ และมีสถาบันการศึกษาคุณภาพสูงที่เน้นการผลิตบุคลากรด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี นอกจากนี้ อินเดียยังเห็นว่าอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์เป็นอุตสาหกรรมสะอาดปราศจากมลพิษ เป็นการสร้างทรัพย์สินทางปัญญาซึ่งมีการลงทุนต่ำและมีมูลค่าเพิ่มในการส่งออกสูงมาก ประกอบกับการสนับสนุนอย่างจริงจังของภาครัฐ ทั้งในระดับรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น มีการจัดตั้งองค์กรเฉพาะของภาครัฐ ที่ทำหน้าที่สนับสนุนการพัฒนาการส่งออกซอฟต์แวร์ คือ Software Technology Parks of India (STPI) รัฐกรณาฏกะ (Karnataka) เป็นรัฐที่มีศักยภาพด้านเทคโนโลยีสารสนเทศสูงที่สุดของประเทศ โดยเฉพาะที่เมืองบังกาลอร์ (เปลี่ยนชื่อเป็นเบงกาลูรู) ซึ่งเป็นเมืองหลวง ได้ชื่อว่าเป็น Silicon Valley ของอินเดีย ซึ่งเป็นศูนย์รวมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ที่ใหญ่เป็นอันดับ 4 ของโลก โดยมีบริษัทชั้นนำกว่า 30 บริษัท และเป็นเมืองที่ดีที่สุดสำหรับการเป็นศูนย์บริการตอบรับทางโทรศัพท์ (call centers) เป็นศูนย์รวมสำนักงานสาขานอกประเทศ (offshore offices) และศูนย์วิจัยและพัฒนาของบริษัทใหญ่ๆ หลายบริษัท อาทิ General Electric Intel และ General Motors ในขณะที่เดียวกันการเติบโตด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) ได้ขยายตัวอย่างรวดเร็วไปยังเมืองอื่นๆ ด้วย เช่น เจนไน ในรัฐทมิฬนาฑู และ โกลกัตตาในรัฐเบงกอลตะวันตก

รวมทั้ง ไฮเดอราบาดและปูเน เป็นต้น โดยรัฐเหล่านี้มีกำลังคนที่มีความสามารถในด้านเทคโนโลยีสูง ก่อปรกับรัฐบาลของรัฐต่างๆ ได้ทุ่มเทในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานรองรับความเติบโตด้านนี้อย่างเอา จริงเอาใจจดจ่อด้วยนอกจากนั้น ความเจริญด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและธุรกิจเกี่ยวเนื่องที่เรียกว่า ITes (IT enabled services) ยังเป็นปัจจัยสำคัญให้เกิดการขยายตัวในธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ของอินเดีย (เนื่องจาก บุคคลกรในสาขา IT มีกำลังซื้อสูง) ที่กำลังเติบโตในเมืองใหญ่ต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วอย่างมีนัยสำคัญ โดยในช่วง 6-8 ปีที่ผ่านมา ในตลาดอสังหาริมทรัพย์ที่โตเฉลี่ยร้อยละ 35 ต่อปี พบว่าร้อยละ 70 ของการขยายตัวของ อาคารสำนักงานเป็นการเช่า/ซื้อของบริษัท IT และ ITes ทั้งของอินเดียและต่างชาติอาคารสำนักงานเป็นการ เช่า/ซื้อของบริษัท IT และ ITes ทั้งของอินเดียและต่างชาติ

นับตั้งแต่วิกฤตการเงินในสหรัฐอเมริกาลามเข้าสู่เอเชียและอินเดีย รัฐบาลอินเดียกลายเป็นผู้มีบทบาท สำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจอินเดียหลักในตลาดที่มีประชากรกว่า 1.2 พันล้านคนและเป็นหัวใจ สำคัญของเศรษฐกิจอินเดียชะลอตัวลงอย่างหนักโดยเฉพาะการลงทุนในประเทศทั้งภาคบริการและ ภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบจากภาวะสินเชื่อดังตัวจากแหล่งเงินทุนในต่างประเทศและตลาด หลักทรัพย์ของอินเดียเอง ทั้งนี้ในปี 2550 ตลาดหลักทรัพย์อินเดียเป็นแหล่งระดมทุนของผู้ประกอบการ ในภาคอุตสาหกรรมของอินเดียถึงร้อยละ 40 ของเงินทุนทั้งหมด ประกอบกับประชาชนอินเดียที่มีรายได้ จากการขายผลผลิตทางการเกษตรเป็นหลักได้รับผลกระทบจากภาวะสินค้าโภคภัณฑ์ในตลาดโลกร่วงลง อย่างต่อเนื่องส่งผลให้กำลังซื้อของคนชนบทในอินเดียลดลงซึ่งมีสัดส่วนถึงร้อยละ 60 ของประชากรทั้ง ประเทศ รัฐบาลอินเดียจึงออกมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจมูลค่า 85 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ทั้งการสร้างการ จ้างงานเพื่อเพิ่มรายได้ให้กับประชาชนในชนบท การก่อสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐานที่ยังขาดแคลนอยู่มากใน อินเดีย รวมถึงการลดภาษีในรูปแบบต่างๆ แม้ว่าเศรษฐกิจอินเดียจะเริ่มมีสัญญาณการฟื้นตัวอย่างช้าๆ ซึ่งส่วน หนึ่งเป็นผลจากการใช้มาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจของรัฐบาลที่ทำให้ความเชื่อมั่นของผู้บริโภคในประเทศ อินเดียปรับตัวสูงขึ้น)

แม้ว่าอินเดียจะพึ่งพาการส่งออกไปยังตลาดต่างประเทศไม่มากนักเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ในเอเชีย แต่แนวโน้มการพึ่งพาสถานต่างประเทศที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยสัดส่วนการค้าระหว่างประเทศต่อ GDP เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 24.2 ในปี 2545 เป็นร้อยละ 48 ในปี 2553

เศรษฐกิจอินเดียในปี 2553

เศรษฐกิจอินเดียยังคงร้อนแรงในปี 2553 โดย GDP ขยายตัวถึงร้อยละ 8.8 ปัจจัยสำคัญที่เป็นแรง ขับเคลื่อนเศรษฐกิจอินเดีย ได้แก่ อุปสงค์ภายในประเทศที่แข็งแกร่งเนื่องจากการขยายตัว ของการลงทุนและการ ผลิตภาคอุตสาหกรรม รวมทั้งมีการขยายตัวของภาคการส่งออก อันเนื่องจากการฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลก อย่างไร ก็ตาม อินเดียกำลังเผชิญกับปัจจัยเสี่ยงจากแรงกดดัน ด้านเงินเฟ้อที่อยู่ในระดับสูง โดยอยู่ที่ร้อยละ 8.4 ในเดือน ธันวาคม 2553

ในปี 2553 การบริโภคของภาคเอกชนมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยมีดัชนีการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคภาคเอกชนอยู่ที่ระดับร้อยละ 57.6 อีกทั้ง ดัชนีความเชื่อมั่นผู้บริโภคในช่วง 6 เดือนหลังของปี 2553 ปรับตัวดีขึ้นจากช่วงเดียวกันของปีที่ผ่านมา จากระดับ 68.8 ในช่วง 6 เดือนหลังของปี 2552 มาอยู่ที่ระดับ 75 ในช่วงเดียวกันของปี 2553

นอกจากนั้น ผลจากการดำเนินนโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจของรัฐบาลอินเดียตั้งแต่ปี 2551 เป็นต้นมา ทำให้การลงทุนของภาคเอกชนปรับตัวดีขึ้นตามลำดับ สอดคล้องกับดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจในเดือนตุลาคม 2553 ซึ่งสูงเป็นประวัติการณ์อยู่ที่ระดับ 162.1 ทั้งนี้ในปี 2553 รัฐบาลอินเดียได้ทยอยปรับลดมาตรการทางการเงินและการคลังเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ ซึ่ง รวมถึงการชะลอการใช้จ่ายภาครัฐเพื่อควบคุมอัตราเงินเฟ้อ

ในส่วนของภาคการผลิต ผลผลิตภาคอุตสาหกรรมในปี 2553 ยังคงขยายตัวต่อเนื่องจากช่วง ปลายปีที่ผ่านมา อย่างไรก็ตาม การผลิตภาคอุตสาหกรรมในไตรมาสที่สี่ของปี 2553 มีความผันผวนค่อนข้าง สูง โดยดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมขยายตัวในอัตราที่ชะลอลง จากร้อยละ 11.3 ในเดือนตุลาคม 2553 เป็น 2.7 ในเดือนพฤศจิกายน และ 1.6 ในเดือนธันวาคม 2553 ทั้งนี้เนื่องจากความต้องการสินค้าอินเดีย ในตลาดโลกปรับตัวลดลง ประกอบกับชาวอินเดียชะลอการใช้จ่าย

การขยายตัวทางเศรษฐกิจของอินเดียยังมีข้อจำกัดเนื่องจากขาดแคลนสาธารณูปโภคพื้นฐานที่เพียงพอ โดยเฉพาะการขนส่งทางบก ท่าเรือ และพลังงานไฟฟ้า กฎหมายแรงงานที่เข้มงวดในการกำหนดให้องค์กรที่มีลูกจ้างเกินกว่า 100 คนไม่สามารถปลดลูกจ้างออกจางานได้เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาล ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการขยายกิจการ รวมทั้งระบบราชการที่ซับซ้อน การทุจริต การควบคุมการลงทุนของต่างชาติ และการปกป้องอุตสาหกรรมขนาดย่อมในประเทศ ซึ่งรัฐบาลอินเดียได้เร่งปรับปรุงจุดอ่อนเหล่านี้โดยส่งเสริมการสร้างธรรมาภิบาล และเพิ่มเงินลงทุนก่อสร้างถนน และบริการสาธารณะต่างๆ เพื่อรักษาระดับการขยายตัวของเศรษฐกิจให้คงที่ในระดับร้อยละ 9 ต่อปีในช่วงปี 2550-2555 ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาแห่งชาติฉบับที่ 11

รัฐบาลอินเดียคาดการณ์ว่า ในปีงบประมาณ 2554 ซึ่งเริ่มในวันที่ 1 เมษายน เศรษฐกิจของประเทศจะขยายตัวไม่ต่ำกว่าร้อยละ 9 ซึ่งเป็นระดับที่เศรษฐกิจอินเดียเคยขยายตัวก่อนที่เกิดปัญหาวิกฤติการเงินโลก ปัจจุบันอินเดียมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจหลายประการ อาทิเช่น คนชั้นกลางมีจำนวนประมาณ 300 ล้านคนซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการเปิดรับ FDI มากขึ้น ทำให้ปัญหาาระบบวรรณะที่เป็นปัญหาใหญ่ของสังคมอินเดียบรรเทาลงไปมาก ปัจจุบันอินเดียมีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับ 12 ของโลก และอันดับ 4 ของเอเชียรองจากจีน ญี่ปุ่นและเกาหลีใต้

เครื่องชี้วัดเศรษฐกิจสำคัญ

Economic indicators:	2006	2007	2008	2009	2010*	2011**
----------------------	------	------	------	------	-------	--------

GDP (US\$bn) (current prices)	874.8	1,102.4	1,209.7	1,185.7	1,430.0	1,598.4
GDP per capita (US\$)	757	940	1,016	982	1,176	1,297
Real GDP growth (% change yoy)	9.8	9.4	7.3	5.4	8.8	8.4
Current account balance (US\$m)	-9,299	-11,285	-33,330	-29,125	-44,093	-49,859
Current account balance (% GDP)	-1.1	-1.0	-2.8	-2.5	-3.1	-3.1
Goods & services exports (% GDP):	22.7	21.2	24.7	23.9	21.2	21.7
Inflation (% change yoy)	6.2	6.4	8.3	6.3	13.2	6.7

ที่มา: www.dfat.gov.au/

* ตัวเลขเบื้องต้น

** ตัวเลขประมาณการ

นโยบายด้านเศรษฐกิจการค้า

นโยบายที่เกี่ยวข้องต่อการค้าระหว่างประเทศของอินเดีย เช่น นโยบายงบประมาณประจำปี (Budget Policy) และนโยบายการค้าแห่งชาติ (National Foreign Trade Policy) ได้ถูกกำหนดขึ้นอย่างสอดคล้องกันที่จะปฏิรูปเศรษฐกิจที่เข้าถึงประชาชน อาทิ การปล่อยสินเชื่อให้เกษตรกรเพิ่มขึ้น ผ่อนปรนการชำระหนี้แก่เกษตรกรพัฒนาระบบสาธารณสุขโลกและการชลประทานในชนบท ส่งเสริมการส่งออกสินค้าเกษตรและสินค้าส่งออกดั้งเดิม(ผ้าทอมือ หัตถกรรม อัญมณี และเครื่องหนัง) และจัดตั้งเขตการส่งออกสินค้าเกษตร (Agri-Export Zones) เป็นต้น

อินเดียสามารถบรรลุเป้าหมายหลักของในการค้าระหว่างประเทศ คือ เพิ่มส่วนแบ่งตลาดส่งออกของอินเดียในตลาดโลกให้ได้ร้อยละ 1.6 ของการค้าโลกภายในปี 2552 ได้สำเร็จโดยสามารถเพิ่มยอดการส่งออกได้ถึง 165 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ และยังมีการใช้นโยบายการค้าช่วยเพิ่มการจ้างงานโดยมีกลยุทธ์ที่สำคัญ ได้แก่

- ลดการควบคุม และสร้างบรรยากาศของความไว้วางใจและความโปร่งใสให้แก่ผู้ประกอบการ
- ลดขั้นตอนของกระบวนการทำงาน และต้นทุนดำเนินงาน
- ตั้งอยู่บนหลักการที่สินค้าส่งออกจะต้องไม่มีต้นทุนแฝงด้วยภาษีต่างๆ

- สนับสนุนการพัฒนาให้อินเดียเป็นศูนย์กลางของการผลิต การค้า และการบริการ
- ปรับปรุงเครือข่ายโครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการค้าระหว่างประเทศให้ได้มาตรฐานสากล
- ปรับโครงสร้างภาษีสินค้าให้สอดคล้องกัน เพื่อไม่ให้ผู้ประกอบการเสียเปรียบจากข้อตกลง

การค้าเสรี

การค้าระหว่างประเทศ

การฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลกส่งผลให้อุปสงค์จากต่างประเทศเพิ่มขึ้น ทำให้อินเดียส่งออกได้มากขึ้น โดยในปี 2553 อินเดียมีการส่งออก 216,174 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ขยายตัวร้อยละ 31 เมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา ส่วนการนำเข้ามีมูลค่า 322,680 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ขยายตัวร้อยละ 25 โดยอินเดียขาดดุลการค้า 106,506 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

ตลาดส่งออกสำคัญ ได้แก่ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (13%) รองลงมาเป็นสหรัฐ (11%) จีน (6%) และฮ่องกง

(4%) ส่วนไทยเป็นตลาดส่งออกอันดับ 29 หรือร้อยละ 0.9 ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมดของอินเดีย สินค้าส่งออกสำคัญได้แก่ ผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี อัญมณีและเครื่องประดับ ยานยนต์ เครื่องจักร สินแร่ เคมีภัณฑ์ เหล็กและเหล็กกล้า สิ่งทอ และ ผลิตภัณฑ์ยา เป็นต้น

แหล่งนำเข้าสำคัญของอินเดีย ได้แก่ จีน (12%) รองลงมาเป็นสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (8%) ซาอุดีอาระเบีย (6%) และสวิตเซอร์แลนด์ (5%) ส่วนไทยเป็นแหล่งนำเข้าอันดับ 26 หรือร้อยละ 1 ของมูลค่าการนำเข้าทั้งหมดของอินเดียส่วนใหญ่อินเดียนำเข้าสินค้าทุน และวัตถุดิบ สินค้านำเข้าสำคัญได้แก่ น้ำมันดิบ อัญมณี เครื่องจักร เคมีภัณฑ์ เหล็ก/เหล็กกล้า พลาสติก และปุ๋ย เป็นต้น

เป็นที่น่าสังเกตว่าในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา การค้าระหว่างอินเดียกับจีนขยายตัวอย่างรวดเร็ว มูลค่าการค้าระหว่างกันเพิ่มขึ้นจากประมาณ 6 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ในปี 2545 เป็นกว่า 39 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ในปี 2552 หรือเพิ่มขึ้นเกิน 6 เท่าในช่วงเวลาเพียง 7 ปี โดยอินเดียขาดดุลการค้ากับจีนเป็นอันดับ 1 มาตลอด อีกทั้งยังมีแนวโน้ม ขาดดุลมากขึ้นเป็นลำดับ

การค้ากับประเทศไทย

ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (2549-2553) มูลค่าการค้าไทยกับอินเดียขยายตัวเพิ่มขึ้นทุกปี โดยมีมูลค่าเฉลี่ยปีละ 5,145.92 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หรือร้อยละ 1.76 ของมูลค่าการค้าระหว่างประเทศของไทย ปี 2553 อินเดียเป็นคู่ค้าอันดับที่ 17 ของไทย โดยไทยเป็นฝ่ายได้ดุลการค้าเฉลี่ยปีละ 1028 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ทั้งนี้ ภายหลังจากเริ่มต้นลดภาษีสินค้าบางส่วนจำนวน 82 รายการ (Early Harvest Scheme) ภายใต้อาสนัติการค้าเสรีไทย-อินเดีย เมื่อปี 2547 ส่งผลให้ไทยเป็นฝ่ายได้เปรียบดุลการค้าอินเดียเป็นครั้งแรกตั้งแต่ปี 2548 เป็นต้นมา

การส่งออก ปี 2553 อินเดียเป็นตลาดส่งออกอันดับ 11 ของไทยโดยส่งออกสินค้ามูลค่า 4,393 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 2.25 ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมดเพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าร้อยละ 36.29 กว่าร้อยละ 84 ของการส่งออกของไทยไปยังอินเดียเป็นการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม สินค้าส่งออกที่สำคัญ คือ เคมีภัณฑ์ เม็ดพลาสติก เครื่องจักรกลและส่วนประกอบของเครื่อง รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ เครื่องยนต์สันดาปภายในแบบลูกสูบและอัญมณีและเครื่องประดับ ยางพารา เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ เหล็ก เหล็กกล้า การนำเข้า ปี 2553 อินเดียเป็นแหล่งนำเข้าอันดับ 19 ของไทยโดยนำเข้าสินค้ามูลค่า 2,252 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 1.24 ของมูลค่าการนำเข้าทั้งหมด เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าร้อยละ 30.39 ส่วนใหญ่เป็นการนำเข้าสินค้าวัตถุดิบและกึ่งสำเร็จรูป สินค้าเชื้อเพลิง และสินค้านำเข้าที่สำคัญ คือ เครื่องเพชรพลอย อัญมณี เงินแท่งและทองคำ สินแร่โลหะอื่น ๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์ เคมีภัณฑ์ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ พืชและผลิตภัณฑ์จากพืช ส่วนประกอบและอุปกรณ์ยานยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน ผลิตภัณฑ์เวชกรรมและเภสัชกรรม สัตว์น้ำสด แช่เย็น แช่แข็ง แปรรูปและกึ่งดัดและเส้นใย เป็นต้น

การค้าไทย-อินเดีย

	รวม		ส่งออก		นำเข้า		ดุลการค้า
	มูลค่า	% Δ	มูลค่า	% Δ	มูลค่า	% Δ	
2549	3,427.99	22.17	1,810.09	18.33	1,617.90	26.77	192.19
2550	4,729.02	37.95	2,662.91	47.11	2,066.11	27.70	596.80
2551	5,974.84	26.34	3,345.10	25.62	2,629.74	27.28	715.36
2552	4,951.44	-17.13	3,223.80	-3.63	1,727.63	-34.30	1,496.17
2553	6,646.31	34.23	4,393.58	36.29	2,252.74	30.39	2,140.84

การส่งออกของไทยไปอินเดีย						
อันดับ ที่	สินค้า	มูลค่า : ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ				ขยายตัว (2553)
		2550	2551	2552	2553	
1	เคมีภัณฑ์	110.8	134.2	288.8	476.5	64.98
2	เม็ดพลาสติก	278.1	327.9	315.1	446.5	41.71
3	เครื่องจักรกลและ ส่วนประกอบของเครื่อง	113.5	131.6	142.5	333.7	134.14
4	รถยนต์ อุปกรณ์และ ส่วนประกอบ	145.1	186.2	160.3	262.2	63.49
5	เครื่องยนต์สันดาปภายในแบบ ลูกสูบและ	135.7	142.1	148.4	236.4	59.33

6	อัญมณีและเครื่องประดับ	93.7	155.4	139.1	236.4	69.89
7	ยางพารา	114.5	125.6	110.0	196.2	78.35
8	เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์ และส่วนประกอบ	111.7	180.5	157.9	195.7	23.91
9	เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์	370.4	316.9	99.0	180.0	81.83
10	น้ำตาลทราย	0.1	0.0	140.4	164.2	16.88
รวม 10 รายการ		1,473.7	1,700.4	1,701.7	2,727.8	60.30
อื่นๆ		1,189.3	1,644.7	1,522.1	1,665.8	9.44
รวมทั้งสิ้น		2,662.9	3,345.1	3,223.8	4,393.6	36.29

การนำเข้าของไทยจากอินเดีย						
อันดับ ที่	สินค้า	มูลค่า : ล้านเหรียญสหรัฐ				ขยายตัว (2553)
		2550	2551	2552	2553	
1	เครื่องเพชรพลอย อัญมณี เงิน แท่งและทองคำ	405.2	414.6	279.4	314.5	12.54
2	สินแร่โลหะอื่น ๆ เศษโลหะ และผลิตภัณฑ์	293.5	367.2	132.3	249.7	88.80
3	เคมีภัณฑ์	200.5	261.5	204.6	236.1	15.42
4	เครื่องจักรกลและ ส่วนประกอบ	104.6	117.5	127.2	226.0	77.67
5	พืชและผลิตภัณฑ์จากพืช	138.3	326.6	189.8	177.3	-6.58
6	ส่วนประกอบและอุปกรณ์ยาน ยนต์	39.5	47.6	79.0	123.0	55.69
7	เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน	141.3	191.2	140.5	119.8	-14.76
8	ผลิตภัณฑ์เวชกรรมและเภสัช กรรม	75.6	90.1	96.6	108.3	12.04
9	สัตว์น้ำสด แช่เย็น แช่แข็ง แปรรูปและกึ่ง	27.8	48.8	57.6	93.2	61.86
10	ด้ายและเส้นใย	71.1	90.4	49.6	76.1	53.41
รวม 10 รายการ		1,497.3	1,955.5	1,356.6	1,724.0	27.08
อื่นๆ		568.8	674.2	371.0	528.8	42.52

รวมทั้งสิ้น	2,066.1	2,629.7	1,727.6	2,252.7	30.39
-------------	---------	---------	---------	---------	-------

โอกาสทางการค้าและปัญหาอุปสรรค

โอกาสทางการค้า – สินค้าที่มีศักยภาพ ได้แก่ สินค้าอาหาร สิ่งปรุงแต่งรสอาหาร ผลไม้แปรรูป น้ำผลไม้ ชิ้นส่วน ยานยนต์ พลาสติกและผลิตภัณฑ์ วัสดุก่อสร้าง เครื่องหนัง/หนังฟอก/รองเท้า/ชิ้นส่วน เฟอร์นิเจอร์ ทองรูปพรรณ (อินเดียบริโภคทองคำมากที่สุดในโลก) พลาสติก/เมลามีน ยาง/ผลิตภัณฑ์ กระดาษ กล่องกระดาษ อลูมิเนียม หม้อแปลง ลิฟต์ บันไดเลื่อน ไม้อัด ไม้ยางพารา ไฟเบอร์บอร์ด กระดาษ ของเล่น/ของเล่นเพื่อการศึกษาเฟอร์นิเจอร์/ของใช้เด็ก โทรทัศน์ เครื่องใช้ไฟฟ้า พัดลม ตู้เย็น เครื่องจักรกลการเกษตร เครื่องปรับอากาศ และเครื่องสำอาง ไฟฟ้า

ปัจจุบันสินค้าส่งออกของไทยได้รับสิทธิประโยชน์ด้านการลดภาษีภายใต้กรอบความตกลงการค้าเสรีไทย-อินเดีย (TIFTA) และกรอบความตกลงการค้าเสรีอาเซียน-อินเดีย (AIFTA) ทำให้สินค้าส่งออกหลายรายการมีแนวโน้มเข้าสู่ตลาดอินเดียได้มากขึ้น เช่น ชิ้นส่วนยานยนต์และเครื่องใช้ไฟฟ้า เป็นต้น

FTA ไทย-อินเดีย ไทยและอินเดียได้ตกลงลดภาษีระหว่างกันในรายการสินค้าเร่งลดภาษี (Early Harvest Scheme) จำนวน 82 รายการ โดยทั้ง 82 รายการมีอัตราภาษี 0% ปัจจุบัน ไทย-อินเดียอยู่ระหว่างการเจรจาเพิ่มเติมเพื่อให้ครอบคลุมการเปิดเสรีสินค้าในส่วนที่เหลือ สินค้าที่มีศักยภาพส่งออกไปอินเดียภายใต้ FTA ไทย – อินเดีย ได้แก่ เครื่องปรับอากาศ อะลูมิเนียมเจือ เครื่องประดับเพชรพลอย โพลีคาร์บอเนต ชิ้นส่วนยานยนต์ พัดลม และเครื่องจักรกลการเกษตร

ตรวจสอบข้อมูลสินค้าที่ได้รับประโยชน์จาก FTA ไทย – อินเดีย(TIFTA)ได้ที่

[http://www.dft.go.th/level4Frame.asp?sPage=the_files/\\$\\$12/level3/fta_ind.htm&level3=1](http://www.dft.go.th/level4Frame.asp?sPage=the_files/$$12/level3/fta_ind.htm&level3=1)

068

FTA อาเซียน-อินเดีย มีผลบังคับใช้ ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2553 ครอบคลุมสินค้ากว่า 4,800 รายการ โดยสินค้าที่มีศักยภาพ ได้แก่ กรดเทรเพทาสิก เครื่องยนต์ดีเซล เอทีเอ็น ผ้าใยยางรถยนต์ ถังเชื้อเพลิง ยางสังเคราะห์ และเครื่องรับวิทยุ เป็นต้น

ตรวจสอบข้อมูลสินค้าที่ได้รับประโยชน์จาก FTA อาเซียน – อินเดีย(AIFTA) ได้ที่

[http://www.dft.go.th/level4Frame.asp?sPage=the_files/\\$\\$12/level3/Asean_India.htm&level3=1236](http://www.dft.go.th/level4Frame.asp?sPage=the_files/$$12/level3/Asean_India.htm&level3=1236)

068

ปัญหาและอุปสรรคในการส่งออกไปอินเดียรายสินค้า

สินค้า	ปัญหา/ อุปสรรค
<p>สินค้าเกษตร</p>	<ul style="list-style-type: none"> - มาตรการสุขอนามัยกำหนดให้ผักและผลไม้ที่นำเข้ามาต้องผ่านการประเมินความเสี่ยงศัตรูพืชที่ด่านกักกันโรคพืชโดยจะสุ่มตรวจสินค้า หากเป็นผักและผลไม้ที่อยู่นอกบัญชีรายชื่อก็จะถูกตรวจสอบทุกครั้งที่นำเข้า และล่าช้าซึ่งทำให้สินค้าเน่าเสีย - อัตราภาษีศุลกากรสูง รวมทั้งค่าธรรมเนียมขนส่งสินค้าทางอากาศมีราคาสูงทำให้ราคาผลไม้ไทยมีราคาสูงขึ้น - ปัญหาเรื่องการขนส่งสินค้า เช่น ไม่มีท่าเรือที่สะดวกต่อการขนส่งไปยังปลายทาง รวมทั้งมีการตรวจสอบที่ล่าช้าที่ด่านศุลกากรก่อนปล่อยสินค้า - การขนส่งทางเรือจากไทยไปอินเดียใช้เวลานาน ประมาณ 20 วัน แต่จากอินเดียมาไทยใช้เวลาเพียง 9 วัน - อินเดียใช้มาตรการปกป้องกับผลิตภัณฑ์มันสำปะหลังที่นำเข้าจากไทย - ชาวอินเดียส่วนใหญ่ไม่รู้จักผลไม้ไทย - ราคาสินค้าเกษตรไม่เป็นไปตามกลไกตลาด แต่ขึ้นอยู่กับผู้จำหน่ายรายใหญ่ในท้องถิ่นที่เป็นผู้นำตลาด และมีสัญญาซื้อขายโดยตรงกับเกษตรกร ทำให้สามารถขายตัดราคา หรือกำหนดราคาขายได้โดยรัฐไม่ได้เข้ามาควบคุม
<p>อาหารแปรรูป</p>	<ul style="list-style-type: none"> - สินค้าภายในประเทศได้รับการปกป้องจากรัฐบาลอินเดียโดยมีอัตราภาษีสูงและระบบการเก็บภาษีค่อนข้างซับซ้อน - กำหนดขั้นตอนควบคุมการนำเข้าด้านสุขอนามัยสูง โดยต้องผ่านการตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานสินค้า

	<p>ก่อนวางจำหน่าย แม้ว่าคุณภาพอาหารของไทยจะได้รับ การรับรองจากผู้นำเข้าในประเทศยุโรปก็ตาม และ ขั้นตอนการตรวจสอบก็ล่าช้าใช้เวลา และมีค่าใช้จ่ายสูง โดยหน่วยงานที่มีหน้าที่ตรวจสอบคือ Central Food Laboratory ให้ส่งสินค้ามาตรวจ</p> <p>ล่วงหน้าจึงเป็นการผู้ส่งออกและผู้นำเข้า</p> <ul style="list-style-type: none"> - หน่วยงานตรวจสอบยังมีสาขาไม่ครบถ้วน ณ จุด นำเข้าหรือด่านศุลกากรต่าง ๆ ของ อินเดีย และหากเป็นสินค้าจำพวกเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ต้อง ผ่านการตรวจสอบจาก Department of Animal Husbandry and Dairying สังกัด กระทรวงเกษตร - ผู้ส่งออกไทยไม่มีความรู้เรื่องช่องทางการจำหน่ายใน อินเดีย - การได้คู่ค้าที่ดีเป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จในการ เจาะตลาดอาหาร
<p>เครื่องใช้ไฟฟ้าและ อิเล็กทรอนิกส์</p>	<ul style="list-style-type: none"> - เป็นสินค้าที่ผู้บริโภคอินเดียมีความต้องการสูง แต่ เนื่องจากอัตราภาษีนำเข้าและค่าธรรมเนียมอื่นๆ รวม แล้วสูงถึง 34 เปอร์เซ็นต์ ทำให้สินค้าในหมวดนี้มีราคา สูง จึงมีการลักลอบนำเข้า - มีคู่แข่งที่สำคัญคือประเทศจีน และเกาหลีใต้ แต่สินค้า จากประเทศไทยได้รับความนิยมมากกว่าเนื่องจากมั่นใจ ในด้านคุณภาพเพราะเป็นแบรนด์จากประเทศญี่ปุ่น - การเข้าไปลงทุนในนิคมอุตสาหกรรมเป็นแนวทางที่ ช่วยให้สินค้าไทยเจาะตลาดได้ดีขึ้น
<p>ยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ยี่ห้อของรถในอินเดียยังไม่ค่อยตรงกับที่ผลิตใน เมืองไทย และยังมีการกีดกันจากสมาคมผู้ผลิตในอินเดีย ที่ไม่ต้องการให้มีการนำเข้ามาแข่งขันกับผู้ผลิตใน ประเทศ การเข้าสู่ตลาด อินเดียของสินค้าหมวดนี้ควรที่จะเข้าไปเปิดโรงงานผลิต

	<p>ในอินเดีย เนื่องจากมีต้นทุนต่ำกว่าโดยอาจเลือกลงทุนในนิคมอุตสาหกรรมเพื่อลดต้นทุนดำเนินการ</p> <ul style="list-style-type: none"> - อัตราภาษีนำเข้าสูง อย่างไรก็ตามการใช้ประโยชน์จากข้อตกลง การค้าเสรี ในสินค้าบางรายการก็สามารถที่จะเข้ามาทำตลาดในอินเดียได้ - มีการลอกเลียนแบบสินค้าอย่างแพร่หลายและรวดเร็ว จึงควรจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าก่อนที่จะวางขายในอินเดีย
<p>เสื้อผ้าสำเร็จรูปและผ้าผืน</p>	<ul style="list-style-type: none"> - สินค้าสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่นำเข้ามาในประเทศอินเดียจะต้องไม่มีสารย้อมสีที่เป็นอันตราย เช่น AZO ปนเปื้อนอยู่ และจะต้องระบุไว้ในใบอนุญาตส่งออกสินค้าที่ผ่านการทดสอบสารปนเปื้อนและรับรองจากหน่วยงานกำกับดูแลของประเทศผู้ส่งออก - สินค้าของอินเดียมีต้นทุนที่ต่ำกว่าทำให้ขายได้ราคาถูก (ต้นทุนเสื้อเชิร์ตตัวละ 1 เหรียญสหรัฐ) - อัตราภาษีศุลกากรสูง 34 เปอร์เซ็นต์ - ควรนำชิ้นส่วนเสื้อผ้าเข้าไปตัดเย็บในนิคมอุตสาหกรรมในอินเดีย เพราะได้รับความนิยจากผู้บริโภคอินเดียในด้านรูปแบบและคุณภาพ
<p>อัญมณีและเครื่องประดับ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - อินเดียเป็นคู่แข่งสำคัญของไทย เนื่องจากเป็นแหล่งวัตถุดิบ และสามารถจัดหารวัตถุดิบได้ดีกว่าไทย ประกอบกับมีแรงงานที่ถูก - อัญมณีไทยได้รับการยอมรับในด้านการออกแบบที่ทันสมัย มีฝีมือที่ปราณีตกว่า และใช้วัสดุที่มีคุณภาพกว่า โดยเฉพาะทองคำที่มีมาตรฐานกว่าสินค้าของอินเดีย
<p>เครื่องหนังและผลิตภัณฑ์/ รองเท้า</p>	<ul style="list-style-type: none"> - อินเดียมีแหล่งวัตถุดิบมาก และแรงงานราคาถูก แต่สินค้าไทยเข้ามาแข่งขันได้เนื่องจากมีรูปแบบที่ทันสมัย

	<p>กว่า</p> <ul style="list-style-type: none"> - อัตราภาษีนำเข้า 34 เปอร์เซ็นต์ ควรเจาะตลาดกลุ่มผู้บริโภคที่มีกำลังซื้อเพราะสินค้าในรูปแบบเดียวกันของอินเดียจะมีราคาต่ำกว่า แต่สินค้าของไทยจะได้รับการยอมรับในด้านความสวยงามและมีมือการตัดเย็บที่ดีกว่า - ควรเน้นสินค้าวัตถุดิบ เคมีภัณฑ์และหนังฟอกป้อนสายการผลิตเนื่องจากอินเดียเป็นแหล่ง outsource สำคัญของแบรนด์ดังจากยุโรป
--	--

2 ที่มา : รวบรวมข้อมูลจากสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย

การวิเคราะห์ปัจจัยสู่ความสำเร็จของการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันแบบก้าว กระโดดของอินเดีย*

ประเทศอินเดียเริ่มปฏิรูประบบเศรษฐกิจสู่การผลิตแบบตลาดอย่างจริงจังในปี 1990 เป็นต้นมา หลังจากประเทศจีนดำเนินการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่ระบบทุนนิยมกว่า 10 ปี สาเหตุหลักของการปฏิรูปเศรษฐกิจครั้งใหญ่ของอินเดียเกิดขึ้นจากวิกฤตดุลการชำระเงิน ซึ่งส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจภายในประเทศอย่างรุนแรง รัฐบาลอินเดียจึงขอความช่วยเหลือทางการเงินจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) ผู้ซึ่งวางกรอบการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจของอินเดียในลักษณะฉันทามติวอชิงตัน (Washington Consensus) อย่างไรก็ตาม การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่ระบบเสรีนิยมของอินเดียเกิดขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป อันเป็นผลจากธรรมชาติของระบบการเมืองอินเดียที่ต้องให้เสียงข้างมาก (Majority Rule) ในรัฐสภาในการผ่านกฎเกณฑ์กฎหมาย และนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการปฏิรูปต่างๆ

แนวทางหลักของการปฏิรูปเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างยั่งยืนของประเทศไทย มีดังนี้ (1) ภาคอุตสาหกรรม: การลดภาระภาษีให้แก่ผู้ประกอบการ การออกกฎหมายเพื่อสร้างความเท่าเทียมกันในการแข่งขันในภาคการผลิต (Level Playing Field) เช่น อุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศ และการผ่อนคลายนโยบายระเบียบในอุตสาหกรรมการผลิตสินค้าคุ้มครองแต่มีศักยภาพในการแข่งขันและสามารถส่งออกไปยังตลาดโลก เช่น สิ่งทอ รองเท้า ของเล่นเด็ก เป็นต้น และ (2) ภาคเกษตรกรรม: การขยายเส้นทางคมนาคมทางถนนในเขตชนบท การบริหารจัดการน้ำทั้งระบบ การเพิ่มประสิทธิภาพระบบชลประทาน และการลงทุนเพื่อสร้างความหลากหลายในการผลิตสินค้าเกษตร

๑) การรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ

- 1.1) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ รัฐบาลอินเดียได้ระดมเงินลงทุนจากต่างประเทศ โดยเปิดเสรีการเคลื่อนย้ายเงินทุน รวมถึงผ่อนคลายนโยบายการการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ การอนุญาตให้ผู้ที่มีได้พำนักในประเทศถือทรัพย์สินในประเทศได้ ผ่อนคลายนโยบายการออกไปทำธุรกรรมในต่างประเทศของกิจการ และยกเลิกข้อจำกัดการถือทรัพย์สินในต่างประเทศของผู้ที่มีถิ่นพำนักภายในประเทศ นอกจากนี้ ยังมีการผ่อนปรนข้อบังคับด้านการลงทุน เช่น การลดการจำกัดประเภทการลงทุนและเพิ่มมูลค่าผลกำไรที่สามารถส่งกลับประเทศได้ การเร่งรัดกระบวนการขออนุญาตการลงทุน รวมทั้งขยายเขตแดนให้นักลงทุนต่างชาติสามารถลงทุนโดยตรงได้ร้อยละ 100 ในหลายสาขา เช่น กิจการทำอากาศยาน การวางโครงสร้างพื้นฐานเกี่ยวกับปิโตรเลียม (เช่น การวางท่อขนส่งน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ) การค้าพลังงาน การลงทุนในเมืองเพชรและถ่านหิน การผลิตและจัดเก็บกาแฟ และยางพารา อีกทั้งยังเปิด

* ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ วันที่ 4 เมษายน 2554 เข้าถึงได้จาก <http://www.nesdb.go.th/Default.aspx?tabid=210>

โอกาสให้นักลงทุนต่างชาติมาลงทุนโดยตรงในกิจการค้าปลีกที่ใช้ตราสินค้าเดียว (Single Brand) ได้ถึงร้อยละ 51 เป็นครั้งแรก เช่น โซนี่ รัปโอด และ หลุยส์ วิตตอง เป็นต้น

นอกจากนี้ รัฐบาลอินเดียยังมีนโยบายดึงดูดเงินลงทุนจากต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง โดยล่าสุดได้ประกาศนโยบายเขตเศรษฐกิจพิเศษ (Special Economic Zones : SEZs) โดยคาดการณ์ว่า เขตเศรษฐกิจพิเศษเหล่านี้จะกระตุ้นให้เกิดการจ้างงานราว 1 ล้านคน และคาดการณ์ว่า นโยบายเขตเศรษฐกิจพิเศษที่มีประสิทธิภาพจะสนับสนุนการเติบโตทางเศรษฐกิจของอินเดีย โดยการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานในเขตเมืองและการปฏิรูปแรงงาน ปัจจุบันบริษัทต่างชาติสนใจเข้าไปลงทุนในอินเดีย เนื่องจากค่าแรงงานต่ำ แรงงานมีการศึกษาและทักษะในระดับสูง รวมทั้งประเทศอินเดียมีความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ทั้งนี้ ประเทศอินเดียยังมีบทบาทเป็นประเทศที่ออกไปลงทุนในต่างประเทศสูงสุดติดกลุ่ม 15 ประเทศแรกของโลก เช่นเดียวกับประเทศกำลังพัฒนาอีกหลายประเทศ เช่น แอฟริกาใต้ บราซิล และมาเลเซีย เป็นต้น

- 1.2) การส่งเสริมวินัยทางการเงินในภาครัฐและภาคเอกชนอย่างเท่าเทียมกัน เป็นผลให้ความสามารถทางการเงินและฐานะทางการเงินของธนาคารพาณิชย์ดีขึ้นถึง 21 อันดับจากอันดับที่ 46 ในปี 2004 เป็นอันดับที่ 25 ในปี 2009
- 1.3) การส่งเสริมการส่งออก โดยมีการเปิดเสรีทางการค้า ยกเลิกการอุดหนุนการส่งออก เปลี่ยนเครื่องมือด้านศุลกากรจากการจำกัดปริมาณการค้าเป็นการลดอัตราภาษีเพื่อการคุ้มครองอุตสาหกรรมลง ปัจจุบันประเทศอินเดียมีการส่งออกด้านบริการสูง เช่น ดำเนินการธุรกิจรับจ้างบริหารธุรกิจข้ามประเทศ (Outsourcing) เป็นต้น จึงทำให้ดุลบริการเกินดุล นอกจากนี้ ประเทศอินเดียยังเป็นผู้ส่งออกสินค้าซอฟต์แวร์และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารที่สำคัญของโลกอีกด้วย
- 1.4) การจัดการปัญหาภาวะเงินเฟ้อ ในปี 2008 รัฐบาลอินเดียได้มีมาตรการเพื่อบรรเทาภาวะเงินเฟ้อ ประกอบด้วย (1) การซื้อเมล็ดพันธุ์พืชในราคาประกันเพื่อแจกจ่ายให้กับคนยากจนโดยผ่านร้านค้าสวัสดิการของรัฐ (2) การห้ามส่งออกข้าวประเภท Non-Basmati และถั่วประเภทต่างๆ (3) การลดอัตราภาษีนำเข้าสำหรับสินค้าอาหารหลัก อาทิ น้ำมันปรุงอาหาร เนย และข้าวโพด และการขายสินค้าอาหารที่จำเป็นในราคาต่ำผ่านระบบจัดสรรของรัฐ (Public Distribution System) และ (4) รัฐสภาอนุมัติการใช้จ่ายเพิ่มเติมเพื่อเพิ่มการอุดหนุนด้านอาหาร ปุ๋ย และการออกพันธบัตรน้ำมัน เป็นต้น

2) การเพิ่มประสิทธิภาพภาครัฐ

รัฐบาลอินเดียสามารถบริหารจัดการด้านการเงิน และนโยบายของธนาคารกลาง สามารถเอื้อต่อธุรกิจการเงินประเทศได้อย่างเหมาะสม เช่น การเปิดเสรีทางการเงิน

การลดการให้สินเชื่อกทางตรง การยกเลิกเพดานอัตราดอกเบี้ยและข้อกำหนดต่างๆ ที่ทำให้ต้นทุนการกู้ยืมเพิ่มขึ้น การเปลี่ยนระบบอัตราแลกเปลี่ยนคงที่มาใช้ระบบอัตราแลกเปลี่ยนลอยตัว เป็นต้น นอกจากนี้ ในช่วงดัชนีราคาผู้บริโภคปรับสูงขึ้น ธนาคารกลางได้ประกาศปรับเพิ่มอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง แทนการเพิ่มอัตราดอกเบี้ย (หลังจากที่ได้มีการปรับเพิ่มอัตราดอกเบี้ยมาก่อนหน้าแล้ว) เพื่อมิให้เกิดผลกระทบต่อผู้ลงทุนภายในประเทศ นอกจากนี้ รัฐบาลอินเดียยังเพิ่มมาตรการด้านการคลัง ทำให้สามารถจัดเก็บภาษีได้ตามเป้าหมาย ตลอดจนได้ปรับการใช้จ่ายภาครัฐ และแก้ไขปัญหาหนี้สาธารณะได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3) การเพิ่มประสิทธิภาพภาคเอกชน

ในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมบริการ รัฐบาลได้กำหนดเป้าหมายในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (ปี 2008 – 2012) โดยให้ความสำคัญกับการเติบโตของภาคบริการที่มีมูลค่าสูงที่ร้อยละ 12 ทั้งนี้ ประเทศอินเดีย พบว่า ประเทศมีความได้เปรียบในอุตสาหกรรมบริการ จึงให้ความสำคัญกับการแก้ไขข้อจำกัดในด้านการแข่งขันโดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้นภายในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 และแก้ไขข้อจำกัดด้านโครงสร้างพื้นฐานทั้งทางถนน รถไฟ สนามบิน การสื่อสาร รวมถึงไฟฟ้าที่ยังไม่ได้มาตรฐาน ที่ควรได้รับการแก้ไขภายใน 5 - 10 ปี เพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถแข่งขันได้

นอกจากนี้ แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ยังให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อรักษาและพัฒนาความได้เปรียบในการแข่งขันโดยเปรียบเทียบในด้านนี้อย่างต่อเนื่อง และสร้างความต่อเนื่องของอุปทานแรงงานที่มีคุณภาพ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ทั้งนี้ รัฐบาลอินเดียได้ให้ความสำคัญในการลงทุนในสถาบันการศึกษาของภาครัฐ ควบคู่ไปกับการปฏิรูปพื้นฐานหลักสูตรการศึกษา การขยายการศึกษาโดยผ่านภาคเอกชน จนทำให้ในปัจจุบันมีโรงเรียนมัธยมศึกษาเพิ่มขึ้นมาก และมีผู้สำเร็จการศึกษาระดับสูงเพิ่มขึ้นอย่างมาก เป็นต้น เป็นเหตุให้ประชากรมีคุณภาพ มีการศึกษาดี มีความพร้อมทางภาษาอังกฤษ ในขณะที่อัตราค่าแรงไม่สูงนัก มีการบริหารจัดการโดยมืออาชีพ มีระบบธุรกิจที่ยืดหยุ่นและปรับตัวให้เข้ากับทุกสถานการณ์ได้สูง มีความร่วมมือกับต่างประเทศ จึงทำให้อินเดียเป็นแหล่งการให้บริการในลักษณะรับจ้างบริหารธุรกิจข้ามประเทศ (Outsource) ให้กับบริษัทในสหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4) คุณลักษณะพิเศษที่เอื้อต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจ

ในช่วงที่ผ่านมา การเติบโตอย่างก้าวกระโดดทำให้เม็ดเงินจากทั่วโลกไหลเข้าไปยังอินเดียเพื่อการลงทุน โดยเฉพาะเม็ดเงินที่ไหลเข้าไปยังตลาดหลักทรัพย์ของอินเดีย ดังจะเห็นได้จากดัชนีตลาดหลักทรัพย์บอมเบย์ของอินเดียเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจาก 5,838.96 จุดในปี 2003 เป็น 20,286.99 จุด ณ สิ้นปี 2007 และเป็น 17,464.8 จุด ณ สิ้นปี 2009 ตามลำดับ การลงทุนที่เพิ่มขึ้นทำให้เกิดการจ้างงานและรายได้ที่

เพิ่มขึ้น ส่งผลให้กำลังซื้อมากขึ้น ตามลำดับ ทำให้มีสินค้าต่างๆ เข้ามาจำหน่ายใน
อินเดียมากขึ้น และที่สำคัญ ในปัจจุบันประเทศอินเดียกลายเป็นศูนย์กลาง
อุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ของโลก เพราะความได้เปรียบในเรื่องของบุคลากรวิชาชีพ
ทั้งด้านจำนวน คุณภาพ และต้นทุน นอกจากนี้ แนวโน้มตลาดของอินเดียจะมีขนาด
ใหญ่ระดับโลก เนื่องจากการมีจำนวนประชากรมากที่สุดเป็นอันดับ 2 ของโลก และ
คาดว่าในปี 2040 ประเทศอินเดียจะมีจำนวนประชากรมากที่สุดในโลก โดยส่วน
ใหญ่จะเป็นชนชั้นกลางซึ่งมีแนวโน้มขยายตัวขึ้นเรื่อยๆ

นอกจากนี้ ประเทศอินเดียได้ดำเนินนโยบายมองตะวันออก (Look East Policy) เพื่อ
สร้างความสัมพันธ์ระดับพหุภาคีและทวิภาคีกับประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
ซึ่งจะสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจและสนับสนุนการขยายตัวทางเศรษฐกิจของ
ประเทศอินเดียอีกทางหนึ่ง

สำนักวิชาการ ให้การบริการทางวิชาการ

๑. ณ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ถนนประดิพัทธ์ ให้บริการในวันและเวลาราชการ
 - กลุ่มงานบริการวิชาการ ๑ โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๗๒ โทรสาร ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๕๘-๕๙
ด้านการเมืองการปกครอง ความมั่นคง การทหาร การยุติธรรม กฎหมายระหว่างประเทศ
ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ อนุญาโตตุลาการ ทรัพย์สินทางปัญญา
 - กลุ่มงานบริการวิชาการ ๒ โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๗๑ โทรสาร ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๕๘-๕๙
ด้านเศรษฐกิจ พาณิชย การเงิน การคลัง การธนาคาร การลงทุน งบประมาณ ประกันภัย
อุตสาหกรรม คมนาคม เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร การเกษตรและสหกรณ์
 - กลุ่มงานบริการวิชาการ ๓ โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๗๐ โทรสาร ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๕๘-๕๙
ด้านสังคม การศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม แรงงานและสวัสดิการสังคม เด็ก สตรี
การสาธารณสุข การท่องเที่ยว การกีฬา วิทยาศาสตร์ สิ่งแวดล้อม การพลังงาน
๒. ณ จุดบริการสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ (E-knowledge Services) อาคารรัฐสภา ๑ ชั้น ๓
ให้บริการในวันและเวลาราชการ สำหรับวันประชุมสภาผู้แทนราษฎรให้บริการถึงเวลา ๑๙.๓๐ น.
โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๑๘๗๗ โทรสาร ๐ ๒๒๔๔ ๑๘๗๘